

Blijf op de Hoogte!

EEN WEKELIJKS PERSOVERZICHT
VOOR HET OFFICIERSCORPS

VERTROUWELIJK • NIET VOOR VERDERE PUBLICATIE

1e Jaargang — No. 47 — 23 Augustus 1947

INHOUD

		Pag.
SPECTATOR:	De afgelopen week	2
INDISCHE PERS	┆	
Nederlands:	Het buitenland en de Indonesische kwestie;*.....	3
	En * het Binnenland	4
Republikeins:	6
	Over Linggadjati, de Veiligheidsraad en Arbitrage	7
	8
Chinees-Maleis:	Geen verontschuldiging	9
VADERLANDSE	PERS: ■	
	Ontwikkeling in Indië	9
	Indonesische vrijheidstroepen in bot sing met Anglo-Amerikaais monopo-	1
	Wie schond Linggadjati? —	1
	Brits embargo op Oorlogsmateriaal ...	1
	Omdat ik Nederlander ben	1
BUITENLANDSE	PERS: ■	
Engeland:	Augury for speed	1
	How to get Germany back to work ...	1
	Tunisia to-day	1
	The underground road to Palestine	1
Malakka:	U.N.O. takes no stand	1
	Britain faces the crisis	1
Ver. Staten:	Future of the Indian Army	2
	UD	1
MILITAIRE ONDERWERPEN:	0
	Future of the Indian Army	2
	25 Inventions wanted by the U.S. army	2

DE AFGELOPEN WEEK

door *Speetator*

Het schijnt zonde nog meer papier, woorden en energie te verspillen aan de debatten in de Veiligheidsraad over de Indonesische kwestie, doch aan de andere kant is het vraagstuk toch wel zó belangrijk, dat het ons allen bezighoudt.

Wij gaven de vorige week van eenig optimisme blijk, zij het van een zeer gereveerd optimisme, ten aanzien van de verdere handelingen van dit college, doch na de later gehouden vergaderingen moeten wij erkennen dat wij met heel onze gereserveerdheid het fatsoen van een aantal leden van dezen raad toch nog te hoog aangeslagen hebben.

Niet omdat niet alle leden eensgezind en ten volle' achtgr ons staan (er is aan elke zaak ook een andere kant) of en omdat er leden zijn, die ook weleens van de vertegenwoordigers van de Republiek willen horen hoe de zaken hier staan, doch omdat de meerderheid van de leden elke eerlijkheid en objectiviteit afgezworen schijnt te hebben.

Van een onderzoek der waarheid is nog steeds niets gekomen. Tegen alle verwachtingen in wenschte men zelfs de vertegenwoordigers van de gebieden die wél met ons samen willen werken, niets te horen.

Men behoeft onze vertegenwoordiger bij de O.V.N., mr. Van Kleffens, waarlijk niet te benijden op het ogenblik.

Voor de' meest bezadigde Nederlander moest er tijdens deze debatten, waarin — naar de Belgische- vertegenwoordiger opmerkte — zó evident met twee maten gemeten werd, een ogenblik komen, waarop hij zijn geduld verloor.

Dit gebeurde toen mr. Van Kleffens op aandrang van de Chjinese vertegenwoordiger (van wiens houding niet veel te begrijpen is) het woord geweigerd werd in de voorlaatste bijeenkomst, ondanks het feit dat onze vertegenwoordiger een belangrijke -mededeling aankondigde.

Deze mededeling heeft hij nu in de vergadering van de volgende ochtend gedaan. Zij behelsde dat Nederland bereid is, de Republiek een aantal voorstellen te doen om mogelijk tot nieuwe onderhandelingen op de basis van Linggadjati te komen.

Twee punten verdienen daarbij in het bijzonder onze aandacht: Nederland is bereid, een aantal onderdanen van een volkomen neutrale mogendheid in staat te stellen, een onderzoek naar de feiten in Indonesië in houden en daarvan rapport op te maken, waaraan dan een zoo groot mogelijk publicatie dient te worden gegeven, maar vóór eventueel nieuwe onder-

handelingen geopend worden, zal de Republiek de vijandelijkheden niet alleen meti de mond, maar ook met de daad moeten] staken.

Een onpartijdig onderzoek en het pu*blH ceren van de resultaten daarvan inMj"ël| ganse' wereld is het eerste, dat wij allen wensen. Wanneer dat gebeurt staat da Nederlandse zaak zoo sterk als één rots^ Het zou interessant zijn, te zien in welke bochten de vrienden van Soekarno c.s. in de Veiligheidsraad zich zouden wringen om dan de republikeinse zaak goed te praten!;

Helaas..... wij vrezen dat er geen tijd zal zijn voor een dergelijk onderzoek, dat toch zeer nauwkeurig zal moeten plaatsj vinden, wil men de Veiligheidsraad heti motief niet in de mond geven dat het z& oppervlakkig is geschied dat het van gener-j lei waarde is.]

De duivel der tweeslachtigheid speelt ons sinds |iet „staakt de vijandelijkheden” weer aan alle kanten parten. \

Niet alleen zijn onze troepen erdoor in een dwangpositie gebracht omdat een politionele actie als hier te lande aan de gang was, alleen met succes kan worden gevoerd als zij volledig ten einde kan worden gebracht en alle posities kunnen worden ingenomen die onverbrekelijk bij de opzet behoren, maar — wat zo mogelijk nidg erger is — wij zijn er niet in geslaagd, Me bevolking ervan te overtuigen dat wij bfij- ven zitten waar wij zitten. \

Hoewel in den aard niets liever willena dan weer met de Nederlanders skmen te werken, vreed de bevolking de wrede wraak van de T.N.I. en consorten wanneer de Nederlanders onverhoopt opdracht mochten krijgen, hun troepen terug te trekken binnen de oude demarcatielijnen.

En ondanks het feit dat de Indische JOEÏgeering bij monde van dr. Van Mook vflr- klaard heeft, dat hiervan geen sprake laJ kunnen zijn, kan men dit de eenvoudige desabevolking maar niet zo aanpratenJ

Het is begrijpelijk dat het^beroep vaif de 'Veiligheidsraad om de vijandelijkheden te staken door de desabevolking wordt oppgé- vat als een bevel, vooral nu het prompt is gehonoreerd door de Nederlanders.

Hoewel het voorstel van Polen om de Nederlandsche troepen te verplichten, ziet binnen de voormalige demarcatielijnen terug te trekken met slechts de Stemmen var Polen en Rusland vóór, verworpen is, bleel de voorzitter van de Veiligheidsraad he' toch wel zó aantrekkelijk te vinden da' hij meende dat er nog wel op teruggeko men kan worden.

De Republiek maakt hiervan in haar propaganda een handig gebruik en zo vindt men spoedige opdracht in die geest meer en meer geloof en zo wordt de weifeling onder de bevolking allengs sterker.

Hierdoor is een situatie ontstaan, die séér kwade kansen heeft. Wij behoeven de medewerking van de bevolking — van welke wij overtuigd waren en ook konden zijn vóór het begin van de acties — te zeer ian dat wij hierin nog lang kunnen berusen.

In dit licht moet men de aandrang van de Indische Regeering zien, die zij op het veld heeft geoefend om nadere instructies te bekomen. Halve maatregelen zijn soms rejsaarlijker dan in het geheel geen maatregelen!

*

Over de snelheid, waarmee de Veiligheidsraad de Indonesische kwestie denkt af te handelen, moet men zich ook af geen illusies maken;

Nadat men de nieuwe Nederlandse voorstellen had aangehoord en nog wat nage-rutteld had, stelde men de zaak voor een weekje uit en intussen kunnen hier de evens van Nederlandse jongens en van de bevolking op het spel gezet worden.

Volgens de binnengekomen gegevens snèuvelde door vijandelijk vuur op 16 Augustus aan onze zijde dertien mannen, léplaise het „staakt de vijandelijkheden”

een recordcijfer voor één dag sinds het begin der acties!

Het moge dan waar zijn dat wij verheugtrale buitenlandse waarnemers, wij kunnen ook daarin voor de onmiddellijke situatie geen tièl zien.

De Republiek heeft in de sinds 5 Augustus bestaande tweeslachtigheid een middel gevonden om zich van haar belofte om mede te doen aan het staken van de vijandelijkheden, niets aan evenmin als van zovele vorige beloften.

Zij moordt en rooft en vernielt waar zij kan en zij dwingt ons, daartegen (binnen de grenzen ons door het „staakt de vijandelijkheden” opgelegd) maatregelen te treffen, die zij dan weer voor haar propaganda kan gebruiken om aan te tonen dat de Nederlanders hun belofte schènden.

Verder bedreigt zij, waar zij kajis ziet, onze posities en provoceert ons tot het maken van slachtoffers onder haar troepen, wat dan ook weer dankbaar propagandamateriaal oplevert.

Zo blijven wij ronddraaien in de gevaarlijke cirkel van halfslachtigheid en chaos en het is vooral in deze geesjt dat wij het dringend beroep van de Indische regeering op de Nederlandse om nadere instructies ten aanzien van deze ten eenenmale onverantwoorde situatie, hebben te verstaan. Batavia, 19 Augustus 1947.

INDISCHE PERS

JEDERLANDS

HET BUITENLAND

„Het Dagblad” (Batavia) 9 Aug. 1947 De Chinezen.

..... De hand over hand toenemende ijandige stemming van de Djocjase heren in hun handlangers tegenover de Chinese: en heeft daer nu toe gebracht hun neutrale houding, hun angstvallig zwijgen over hun meningen en gevoelens betreffende het republikeinse beleid op te geven en in meer positieven — i.c. scherp afjfttenden — zin uit te laten over het wangetrijf van de legers van Soekarno.....

Natuurlijk hecht geen enkele Chinese meer enige betekenis aan de redevoeringen van; lieden als Soekarno en Sjarioeddin met de halve spijtbetuigen onder oorbehoud, en de goedkope garanties voor hun veiligheid die na elk bloedbad, dat onder de Chinezen wordt angericht, zo gul worden gegeven. Hun geloof in de mogelijkheid om met de Republiek in goede verstandhouding te kunnen leven, is door de massa-moorden, de plunderingen en de brandstichtingen, die een inde hebben gemaakt aan honderden Chinese levens en de vernietiging van Chinese eigendommen ter waarde van millioenen in gevolge hebben gehad, voorgoed verwenen. Zij beseffen dat zij nu een anderen

koers moeten varen in hun betrekkingen tot de Republiek.

Een eerste uiting van dit orhgooien van het roer is het telegram van den heer H.H. Kan tot H.M. de Koningin, de rede van den Chineseen consul-generaal, waarin hij de Republiek harde waarheden te slikken geeft, het zenden van een vertegenwoordiger van de Chinese bevolkingsgroep naar Lake Success en een telegram aan den Chineseen gedelegeerde in den Veiligheidsraad

11 Augustus 1947

Sn Canada.

..... Wij verbazen ons eigenlijk over niets meer, dat in het gesproken of geschreven wóórd in den vreemde over dit land onthuld wordt

..... Zo mocht een onzer kennissen uit

Canada een brief van een welmenend en een beter van de werkelijke feiten op de hoogte zijnden Canadees — er zijn natuurlijk uitzonderingen — ontvangen, waarin deze zijn beklag doet over de schandelijke wijze, waarop de Canadese pers en radio het publiek inlichten over de gebeurtenissen in Indië. De koppen in de bladen over de door onze regering ingezette politionele

actie zijn o.a. „World War III has started in Indonesia”, „Dutch army doomed”, „Heavy fighting by brave patriots”, „Dutch man o'war destroyed”, „Arbitration necessary but refused by imperialistic Dutch”. Het is zeer fraai!

Een ander staaltje van dit soort voorlichting. Volgens een Aneta-telegram heeft het Labourlid van het Canadese Hogerhuis Lord Strabolgi de Nederlandse houding in Indonesië becritiseerd. Hij verklaarde, dat de Nederlanders daar zeer dwaas hebben gehandeld en hun optreden een hachelijke onderneming is. Zij hadden hetzelfde moeten doen als wij in India, aldus de zeer welingelichte Lord.

Het is alsof men de berichtgeving van Radio-Djocja of van Antara leest, even onzinnig en leugenachtig, even sensationeel en fantastisch. Wij zullen het nu maar weer niet hebben over wat de eigenlijke oorzaak is, dat deze door en door onwaarachtige voorlichting over Indië steeds maar ongehinderd voort kan gaan, over de mogelijkheid, dat door geëigende maatregelen aan dit onwaardig en schadelijk bedrijf een einde kan worden gemaakt, wij stellen enkel het feit vast

13 Augustus 1947

En Nehru's leuzen

De heer Jawaharlal Nehru, nieuwbakken staatsvoorzitter in het voorlopig reeds in twee delen gesplitst India, heeft, naar in een telegram te lezen stond, een soort, van Monroe-leer voor Azië afgekondigd. Dit stond, als we het wel hebben, in zeker verband met de gebeurtenissen hier te lande. „Azië voor de Aziaten”, proclameerde deze staatsman, terwijl op hetzelfde ogenblik de eensgezindheid van deze Aziaten in Nehru's paradijs werd gedemonstreerd door een vlotte slachtpartij tussen Hindoes en Mohammedanen. Maar de werkelijkheid behoeft iemand toch niet af te schrikken van het verkondigen van leuzen van fantasisch-idealistische inhoud. Al zijn zij nog zo hol, niet waar? En dat het dezen groten Hindoe ernst is met hetgeen hij apodictisch beweert, blijktbaar als uiting van hoogste staatsmanswijsheid, bewijst wel hoe prompt India zich tot den Veiligheidsraad wendde omdat de Republiek Indonesia in haar puur Aziatisch bestaan werd bedreigd door die hebzuchtige Nederlandse imperialisten. Dat de Aziaten van de Republiek daarbij trachten de Chinezen — ook Aziaten — uit te moorden en uit te plunderen, nou ja, dat zijn van die kleinigheden, die een politiek profet van het formaat van Nehru niet van zijn stuk kunnen brengen. Dat de Chinezen zich thans ook tot den Veiligheidsraad richten, zal Nehru waarschijnlijk volkomen overbodig en helemaal niet netjes vinden. Zij moeten geen spel-

brekers, worden bij de vorming! van Groot-Azië, zoals zij reeds gedaan hebben, toen Japan dit spel speelde, toen het er op uiti was een „sfeer van gemeenschappelijke welvaart” te scheppen, dat het dringend noodzakelijk maakte, dat enige miljoenen Chinese neuzen moesten worden omgebracht.....

.....Wanneer men in het licht der overvloedige voorbeelden van de historie, Nehru en de Republiek elkaar opgewonden telegrammen ziet sturen, waarin het vandalisme van de T.N.I.-benden, officieel „de vrijheidsstrijd van de Republiek” geheten ideologisch wordt gekoppeld aan de „eenheidsheid van Azië, dan kan men voor zulk politieke kwakzalverij van het goedkoopste! soort niet anders dan een meewarigen gullach overhebben. Niets demonstreert zo welsprekend de politiek onrijpheid van een staat als wanneer zijn leiders zich bedwelen aan zulk een zinledige woordenpraak terwijl de eenheid binnen de eigen, engere grenzen nog zelfs een onbereikbaar ideaal blijkt te zijn. *

„Nieuwsgier” (Batavia)

13 Aug. 1941

Amerikaanse aanbod afgewezen. |

.....Tot dusver was nog enige onzekerheid ten aanzien van het republikeins standpunt: die is nu verdwenen. In eerste instantie antwoordde de republiek dat zij het Amerikaanse aanbod aannam maar zij bleek toen het aanbod van goede diensten aldus te interpreteren, dat zij daaraan de vrijmoedigheid ontleende Amerikaanse rika te vragen arbitrage door de Veiligheidsraad te bevorderen. De reis van dr. Walter Foote naar Djocja heeft ongetwijfeld ertoe geleid dat in Djocja geen enkel misverstand meer kon heersen over de vraag wat precies met goede diensten wert bedoeld. Djocja heeft na een kabinetszitting, waarin over de nadere toelichting de Amerikaanse consul-generaal is gesproken laten weten (volgens welingelichte bronnen van Antara) dat de republiek het Amerikaanse stap apprecieert, maar het standpunt moet handhaven, dat zij niet kan terugkomen op het tevoren gedane verzoek om arbitrage door de Veiligheidsraad en het aanvaarden van het Australische aanbod van dezelfde strekking. .!

Men speelt in Djocja zeer hoog spel: de verwachting dat de vrienden in de Veiligheidsraad en daarom heen hun zin len doordrijven heeft men nu Washington voor een formele weigering gesteld, Taif men daar zeker niet plezierig zal vinden. Het is uiteraard onmogelijk van hier uit die situatie in Lake Success te beoordelen maar het komt ons voor dat de houding van Djocja tegenover de Verenigde Staten de positie van de republiek bepaald niet versterkt. I

HET BINNENLAND

„Alg. Ind. Dagblad” (Bandoeng) 6 Aug. '47
Republiek speelde Sinterklaasbevolking
in «« Ho verno gerae.

Wij hebben ons gisteren mogen aansluiten. Dienst Legercontact, de voorzitter en enkelen

ten bij de Basis-commandant op diens inspectietocht naar de troepenonderdelen in Pongalenganse, aan welke tocht eveneens deelnamen een hoofdofficier van dienst

leden van het Rode Kruis Bandoeng en het hoofd van de Regeringsvoorlichtings Dienst Bandoeng.

De tocht werd gemaakt in een drietal leeps, die gevolgd werden door een zware truck van de R.V.D., welke behalve een „beachmaster“-installatie en haar bedieningspersoneel ook een voorraad rijst, sarongs en blikjes melk en vis voor de verkommerde bevolking van de Pengalengan- se hoogvlakte vervoerde.

De Basis-commandant verschafte ons enige mededelingen over de actie der Paratroepen ter bevrijding van deze gebieden en terwijl wij door het zware bergterrein omhoog reden ontkwamen wij niet aan een indruk van diep respect voor deze kleine troep Parachutisten, die hier met ware heldenmoed, de grootste risico's derfden aanvaardden ter bereiking van hun doel: het redden van de grote centrales Lama- djan en Plengan, van de beide stuwmeren Tjileuntja en Tjipanoendjang en van het gebied der thee- en kina-cultures.

' Onze eerste indrukken t.a.v. de vernielingen hebben wij op deze tocht een weinig kunnen aanvullen en corrigeren

Op de Pengalenganse hoogvlakte, waar in de droge tijd nachtvorsten heersen, lopen honderden kleine kinderen poedelnaakt, terwijl de volwassenen zich reeds gelukkig achten, wanneer zij een goenizak bezitten als „kleding“.

Het Rode Kruis richt te Pengalengan een noodhospitaal op, waarvoor het de medicijnen reeds opvoerde.

Wanneer men in dit gebied deze huiveringwekkende armoede der bevolking ziet en wanneer wij ons dan het beeld voor ogen halen van de Preanger en elders op Java, dan vragen wij ons beklemd af: Hoe is het mogelijk dat dit volk verhongerde, terwijl zijn leiders 500.000 ton rijst b%loofden aan een verafgelegen land?

Hoe is het mogelijk, dat ditzelfde „bewind“ de vrachtauto's die het van de Britten kreeg (voor rijstvervoer naar bezette gebieden en afvoer der gijzelaars), en waarvan op Pengalengan een half dozijn staat, niet een enkele keer inzette om de bevolking van deze streek voor de hongerdood te behoeden?

Hoe is het mogelijk dat Djokja op den dag van het inzetten der politionele actie plotseling grote hoeveelheden textiel deed vrijgeven, terwijl hier jaren lang bittere koude werd geleden onder een bevolking van honderdduizenden, die practisch naakt liepen?

- En tenslotte: hoe is het mogelijk, dat eèn volk als het Australische, thans hemel en aarde tracht te bewegen om honderdduizenden stumperds als deze wederom in de diepste ellende te storten?

HOE IS HET MOGELIJK?!

8 Augustus 1947

Angst.

De bestuursambtenaar van het betrokken gebied schreef aan dit blad het volgende stemmingsstukje:

Voordat de zon de in de duisternis slapende natuur kwam wakken, slopen de moordenaars van de loerah van Kedoeng-

djati het dorp binnen. De ochtenstond vond deze man het afgesneden hals voor zijn 'huis liggen.

Wat had dit dorpshef, op zijn geweten, dat een dergelijke laffe misdaad zou kunnen rechtvaardigen? ,

Hij had de vorige dag op 4 Augustus een mooie menselijke daad verricht. Toen immers waren zijn losgeslagen landgenoten gekomen in de plaats Boekatedja waar zij in wilde overmacht ruim 300 Chinezen overvielen. Huizen \ werden leeggestolen en .vervolgens inbrand gestoken om de laagheid van de roof te verdoezelen. ¹

De loerah van Kedoengdjati had de Chinezen geholpen om zo snel mogelijk weg, te komen van de plaats des onheils. Bij hem vond de daad van zijn langgenoten geen instemming. De hulp, die hij bood., kostte hem op 5 Augustus het leven. In de ogen der misdadigers had hij verraad gepleegd. Een rilling van ontzetting voer door deze strekken bij het vernemen van de moord. Telkens horen wij hier hetzelfde verhaal. De civiele republikeinse autoriteiten trachtten veelal hun plicht te doen. Zij kenden over het algemeen geen blinde haat of moordlust. Edoch, deze, goedwillenden hadden in het geheel geen, gezag. De scepter der willekeur werd gezwaaid door de jonge, knapen, die, hun opleiding ontvingen van de nergens voor terugdeinzende Japanners-. Wapens in de, handen van deze, bandeloze jeugd betekent plundering, moord, roof en vernieling. Vrijheid van angst kende de vredelievende goedwillende bevolking al reeds lang niet meer. Met vreugde begroette zij de langs trekkende gemotoriseerde colonnes, die in een snelle opmars voortdrukten naar het centrum van bederf: Djokja. ,

Thans is er weer stilstand gekomen in deze lange troepentrein van Generaal Spoor. Met ijzeren zelfbeheersing heeft \zij gevolg gegeven aan het stopsignaal van de chef.

Nog steeds slingert Boeng Tomo zijn tot moord opzwiepemde redevoeringen de aether in. Zijn handlangers, die zich tot in de verste desa's schuil houden, hervinden hun eerst zo snel geslonken moed. Zij krijgen hun kans om wilde wraaklust uit de oefenen op hen, dfe de Nederlanders meenden, dat thans aan het misdadige spel spoedig een einde zou komen. De laatste waren bereid om mee te werken het vuig gebroed uit te roeien.

Nu worden ze weer bedreigd. De laffe moordenaarshand steekt zich dreigend in het duister naar hen uit. De angst beklemmt wederom hun gemoed. Zij deinzen terug in doffe gelatenheid.

„Nieuwe Courant“ (Soerabaia) 6 Aug. 1947 Old foois

with a nevv face.

Heden, 6 Augustus, is het twee jaar geleden, dat de eerste atoombom op Japan neerkwam en Hiroshima wegvaagde. Daarmede was het pleit voor Japan in militair opzicht verloren. Doch als men let op Azië, waar Japan eèn intense propaganda gevoerd heeft, speculerende op het z.g. vrijheidsgevoel der Aziatische volken, dat in

• eerste fase op ras-sentimenten en daarna op een systematisch gecultiveerde haat werd geënt en gekweekt, dan hoeft het geen opzien te baren, wanneer vastgesteld moet worden, dat Japan in politiek opzicht de oorlog gewonnen heeft.

Twee jaar na de ineenstorting van de Aziatische mogendheid Japan is de Japanse geest, die voortkwam uit het bekende testament van Tanaka, nog even virulent in Azië als di, t onder de Japanse bezetting was. Men bewere 'echter niet, dat het vrijheidsstreven der Indonesische volkeren een

• Japanse erfenis zou zijn. Doch het is louter aan Japan toe te schrijven, dat de haat, die in de republikeinse propaganda overal en alom aan het daglicht komt, alle vrijheidsgevoel en nationalistisch streven verstikt.

Het kweken van de haatpsychose roept de slechtste eigenschappen in de mensheid wakker. Alle remmen van beschaving en cultuur komen te vervallen en de laatste weken hebben aangetoond, dat de barbaarsheid slechts die grenzen kent, welke door de Nederlandse strijdkrachten werden getrokken.

Het proclameren van de republiek werd gretig geïnterpreteerd als het overnemen van 0.11e Nederlandse eigendommen, voor zover de Japanners hiervan iets hadden overgelaten. Daarna kwamen de Chinezen aan de beurt om beroofd te worden. Uit de ervaringen van de laatste weken blijkt dat dit proces reeds een aanvang had genomen vóórdat de Regering besloten had tot de positionele maatregelen.....

.....Wij vrezen, dat wij door het voortijdig beëindigen der operaties nog even ver van huis zijn. Toch valt het toe te juichen, dat de Regering tot deze stap, die van internationale betekenis geacht moet worden, is overgegaan, hiermede duidelijk aantoonende de vredelievendheid van haar doelstellingen

„Het Midden” (Semarang) 9 Aug. 1947 Het masker afgeworpen.

Door de jongste positionele ' operaties is het gebied op Java, waar de republiek van Djokja haar zogenaamd defactogezag uitoefent tot ongeveer een derde van zijn vorige omvang teruggebracht: Het omvat in feite alleen nog maar de afdelingen Kediri, Madioen Bodjonegoro, Djapara, Rembang en Kedoe, benevens de vier Mid-den-Javaanse vorstendommen. Op Sumatra is het „de factogebied” veel uitgestrekter gebleven, maar de voornaamste rijst producerende streken, de oliegebieden en de ondernemingscentra zijn ook daar binnen

de Nederlandse perimeters komen te liggen. De Sumatraanse „provincie” zal als gevolg van de gewijzigde omstandigheden voortaan meer dan ooit slechts formeel tot de republiek behoren en de republiek zelve zal practisch, territoriaal gesproken, een midden-Javaanse staat worden. Zeer terecht merkt dan ook het te Batavia verschijnend Chinese blad „Sin Po” op, dat het gebied waarbinnen sedert 21 Juli het Nederlandse gezag effectief is hersteld of op weg is hersteld te worden „uitgestrekt genoeg is de plannen tot oprichting van de Verenigde Staten van Indonesië ten uitvoer te leggen, desnoods zonder de republiek”...

..... Dat redelijkheid thans evenwel allerminst van Djokja te verwachten is, bewijst ondermeer het officiële republikeinse" antwoord op het Amerikaanse aanbod van goede diensten. Men weet weer eens handig de schijn te wekken van volkomen het gedane aanbod te aanvaarden, terwijl de strekking van het stuk in feite neerkomt op precies het tegendeel — Djokja tracht immers Washingtons goede diensten te gebruiken ter verkrijging van de voor Nederland onaanvaardbare arbitrage, in plaats van de bemiddeling, waartoe het State Department alleen bereid is, zoals uit Marshalls jongste verklaring nogmaals duidelijk blijkt. Dit alles is niet anders dan; een logisch uitvloeisel van de recente opzegging van de overeenkomst van Linggadjati (t i e n d e g e l i j k t i j d i g e p r o c l a m a t i e d o o r d e r e p u b l i e k v a n h a a r „ s o u v e r - e i n t e i t ” .

Men heeft in Djokja thans definitief het masker afgeworpen: De overeenkomst van, Linggadjati interesseerde hen slechts zolang men meende haar als instrument te kunnen gebruiken om het eigen nagestreefde doel, de hegemonie, te bereiken, en in de eenheid van Indonesië stelde men slechts belang zolang men daarin een middel zag om voor zichzelf de absolute zeggenschap over de Archipel te verwerven. Het welzijn van de Indonesische volkeren, noch hun werkelijk verbonden worden in een levenskrachtige gemeenschap werpen blijkbaar enig gewicht in de weegschaal bij de Djokjase machthebbers: De lichtzinnige wijze, waarop zij de verwezenlijking van de enig mogelijke gezonde staatkundige constructie voor de Archipel eerst hebberst vertraagd en thans zelfs in gevaar brengen, wettigt de veronderstelling, dat voor deze kortzichtigen slechts persoonlijk voordeel telt en bevrediging van eigen machtsaer^atiesf

REPUBLIKEINS

DIVIDE ET IMPERA

Op Zondag 10 Augustus jl. zag te Batavia een nieuw republikeins dagblad het, levenslicht namelijk het ochtendblad „Masa Indonesia” met de Engelse ondertitel „The Times of Indonesia”. Wij menen echter het niet helemaal aan het verkeerde eind te heb

ben indien wij de „Masa” een „oud blad in een nieuw kleeid” noemen. In de redactie-staf zijn namelijk opgenomen de heren M. Diah, voormalig hoofdredacteur van de „Merdeka” (exit) en Mochter Loebis, ex-hoofdredacteur van het Batavia-kantoor van

hét republikeinse persbureau „Antara” (eveneens exit) die tevenē een belangrijk medewerker is geweest van de „Merdeka”. Hieronder volgt een korte samenvatting van het eerste hoofdartikel van het nieuwe ochtenblad.

Dit blad verschijnt in een tijd, waarin velen zich zullen af vragen: Hoe zal het met ons aflopen? Wij willen deze vraag onmiddellijk beantwoorden:

W i j g a a n
w a a r l i j k e e n o n a f h a n k e - 1
i j k v o l k w o r d e n !

HOEZO?

' Indien Gij U dit nu weer afvraagt betekent dat, dat Gij nog bezielde zijt mét de geest van een slaafs volk, geen vertrouwen hebt in Uzelf en de toekomst. In dit geval zult Gij een speelbal vormen en een ^werktuig zijn voor de andere partij die U gebruiken zal voor haar separatistische doelstellingen, waarvan reeds onze voorouders slachtoffers werden. In een vreemde taal wordt dit separatisme aangeduid niet „Divide et Impera”. Stelt U thans toch geen onnodige vragen, maar overwin Uw zelfzucht en strijdt! Laat een volk toch niet het slachtoffer worden van Uw zelfzucht, Uw verlangen naar voorspoed. Inderdaad kan een mens beïnvloed worden door directe omstandigheden en zich dan afvragen: Ach, wat helpt ons onze halsstarrige houding? Vergeet toch de strijd en tegenstand niet welke wij reeds geboden hebben. Wij hebben alles, wij hebben mo-

derne wapens, wij hebben onmetelijk© rijkdommen, waarmede wij op den duur alles kunnen bekostigen. Indien Gij strijd met een rotsvaste overtuiging welke zelfs niet door wapengeweld tot wankelen kan worden gebracht, zult Gij zeer zeker overwinnen! Wij dienen voor onze heiligs rechten op te komen: voor de vrijheid van meningsuiting in woord en geschrift. De kracht der wapenen, is niet zo belangrijk als deze vrijheden. De strijd om de vrijheid is in de historie door zovele volkeren gestreden met een kracht welke wapengeweld niet vermocht te breken. Het volk, dat tegen het onafhankelijkheidstreven van een ander volk de wapens opneemt zal eens moeten verliezen en ten onder gaan in deze strijd. Duidelijk is reeds gebleken, dat wij in onze strijd niet alleen staan. Onze burens Australië en India* een blank en een gekleurd volk, hebben het kleine Nederland reeds beticht van agressie, waardoor de wereldvrede in gevaar gebracht wordt. D e N e d e r - l a n d . s e m a a t r e g e l e n b e o g e n d e v e r n i e t i g i n g v a n d e r e p u b l i e k . „Staten” en „Auto-, nome Gebieden” worden in het leven geroepen, welke tezamen de „Verenigde Staten van Indonesië” zullen moeten vormen, welke V.S. echter aan handen en voeten aan Nederland gebonden zullen zijn. Laat U daarom niet van de wijs brengen. Vrijheid kan nu eenmaal niet in één of twee jaren verkregen worden! Houdt dit goed voor ogen en doet derhalve Uw plicht jegens Uw vaderland, dat geen verraad zal dulden...!

OVER LINGGADJATI, DE VEILIGHEIDSRAAD EN ARBITRAGE

„Berita Indonesia” 11 Augustus 1947
Los van Linggadjati.

..... Vele vertegenwoordigers van andere Indonesische bevolkingsgroepen worden door de Nederlanders naar Lake Succes gedirigeerd om mr. Van Kleffens bij te staan. De republiek blijft echter bij haar eis: internationale arbitrage. De vraag rijst thans of de positie van Indonesië internationaal sterk is.

..... E.e.a. hangt natuurlijk ook af van de houding van Amerika, doch gezien de feiten staat de republiek nu sterk genoeg om van de Veiligheidsraad internationale arbitrage af te dwingen, ondanks de helpers van van Kleffens. Deze laatsten zullen zeker niet op kunnen roeien tegen Australië en India, die bij hun steun aan de republiek blijven. De economische overwegingen van Australië en India zijn hierbij te belangrijk dan dat zij zich zullen afvragen of alles wel precies volgens Linggadjati gegaan is. Voor India komen hier dan nog politieke overwegingen bij.....

..... Linggadjati is slechts het middel geweest om de zaak bij de Veiligheidsraad voor te brengen, daar zij een pact van samenwerking was tussen twee volkeren ge-

sloten. Doch nu de Nederlanders Linggadjati op 20 Juli 1947 geschonden hebben kan zij bij de besprekingen in de Veiligheidsraad ook niet meer als richtsnoer dienen. Zelfs zonder Linggadjati zullen Australië en India hun steun aan Indonesië blijven geven; juist om die economische overwegingen — —

„Masa Xridonesia” 12 Augustus 1947

Wat wil Amerika?

In de gehele wereld zien wij leuzen en spreuken in toepassing brengen, welke volkomen in strijd zijn met hun inhoud. Dit is ook het geval met de leuzen die de Nederlanders m.b.t. Indonesië voeren. Het verschil tussen inhoud en toepassing dezer leuzen kan zo ongeveer worden aangeduid met het verschil tussen dag en nacht. Uit de Nederlandse praktijken moeten wij concluderen, dat het weer te doen is om het gehele volk en gebied van Indonesië te overheersen. Zonder Indonesië zou Nederland immers geen redelijk bestaan kunnen hebben? Indien er onder ons Indonesiërs nog lieden zijn, die gaarne onder het juk van de Nederlanders willen voortleven bewijst dat, dat ons volk voor eeuwig een onderdrukt volk zal zijn. De houding van

Amerika, dat zich zoo gaarne opwerpt als „beschermers van onderdrukte volkeren”, trekt thans zeer onze aandacht. Eenerzijds wenst Amerika m.b.t. deze doelstelling wel offers te brengen, doch anderzijds wil Amerika de Nederlanders ook aan wapens en andere middelen helpen om aan het Indonesische volk wederom hun juk op te leggen. Uit de werkzaamheid van Dr. Waltér Foote blijkt, dat Amerika veel liever een Nederlandse regering over deze gewesten ziet.

1.... De bedoeling van Walter Foote te Djokja was er bij de republikeinse regering op aan te dringen de Amerikaanse bemiddeling te aanvaarden zonder andere mogelijkheden daarbij te betrekken. Doch de republikeinse regering had deze politiek „door”. Wij dringen en bij de republikeinse regering op aan, dat zij op haar standpunt van arbitrage door een commissie van de Veiligheidsraad, zal blijven staan.....

... Onsvetr o uwen in
A m e r i k a i s o p h e t o g e n -
b l i k w e l d a n i g g e s c h o k t ,
h o e w e l d e a l g e m e n e o p i -
- n i e i n d a t l a n d o n s s y m -
p a t h i e k i s

„Berita Indonesia”

13 Augustus 1947

Arbitrage feoven Goede Diensten.

..... Omdat wij arbitrage verkiezen boven de „Goede Diensten” van Amerika betekent dit niet dat wij ^leze laatste verwerpen. Wij willen slechts inmenging van de gehele wereld in het Indonesische geschil, wij willen, dat alle landen zullen medewerken aan een oplossing van dit geschil. Wij weten hoe groot Amerika's verdiensten op het gebied van koloniale aangelegenheden in de geschiedenis zijn geweest en dat Amerika het koloniale systeem haat, hetgeen wel uit de Amerikaanse pers blijkt. Doch nogmaals wij dringen aan op arbitrage, daar deze een beslissing zal betekenen van de Verenigde Naties.....

„Masa Indonesia”

13 Augustus; 1*947

¹ Ned. Regering moet aftreden.

v>V.... Het wordt nu volkomen duidelijk, dat de Nederlanders hier Linggg.rdjati zullen uitvoeren a la Nederland.....

— Terwijl Engeland zich op fatsoenlijke wijze uit India terugtrekt (en zich des te steviger in Afrika heeft vastgebeten en momenteel in de Veiligheidsraad een verbeterd strijd voert met Egypte om de Soedan Red. B.o.d.H.) en de Fransen tot

de overtuiging zijn gekomen, dat geweld geen vriendschap kan bewerkstelligen (en in Indo-China rustig doorgaan met de opruiming van de republiek Viet-Nam en dezer dagen een regeringsverklaring af legden dat zij er niet aan denken Frans-India op te geven Red. B.o.d.H.) gaan de Nederlanders voort met hun politiek van geweld en slaan daarmee een diepe kloof tussen hen en de Indonesiërs. De Nederlandse troepen zendingen naar Indonesia dureit voort, terwijl eveneens voortgegaan wordt met de bezetting van nieuwe gebieden. Wapens worden bijelkaar gebracht en er valt nog niet de geringste wijziging te bespeuren in hun politiek. Nederland wenst in Indonesië een spoedig herstel van de status quo van voor de oorlog. Hele gebieden die vroeger provincies waren, worden thans gebombardeert tot „Staten”, terwijl de republiek letterlijk aan mootjes wordt gesneden. Terwijl de wereld hoe langer hoe meer tot beseft komt, dat het koloniale tijdperk voorbij is, gaat de Nederlandse regering met kracht proberen haar gezag

in deze gebieden te herstellen.....

..... Hoe kunnen de Nederlanders het vertrouwen van de Indonesiërs herwinnen? Door het aftreden der huidige Nederlandse regering en vaarwel te zeggen aan de tot dusverre gevoerde kruideniers-politiek. De historie staat niet stil heren: het Aziatische volk is zich thans volkomen van haar zelfbeschikkingsrecht bewust... .

DE VERSCHROEIDE AARDE

„Soember” (Batavia) 9 Augustus 1947 De houding der Chinezen.

Hoe is de houding van de Chinezen, die na de jongste rede van premier Sjarifoeddin de Indonesische vrijheidsstrijd nog niet hebben begrepen? Sjarifoeddin heeft zelfs met ' nadruk verklaard, dat erkend moet worden, dat er in de republiek onverantwoordelijke elementen zijn. Wij verzoeken de republikeinse regering hierbij deze on- verantwoordelijken onverwijld te straffen en dat de onnodig vernielde Chinese bezittingen zullen worden vergoed. Onmiddellijk na dit verzoek aan de republikeinse regering willen wij echter ook aan de Chinezen een eis stellen. Het is namelijk bekend, dat de Chinezen in Indonesië een afwachtende houding aannemen, een houding van toezien wie er nu wel de sterkste partij in het Indonesische geschil zal blijken te zijn. Onverwijld dienen de Chinezen thans deze

houding te laten varen en zich uit te spreken vóór of tegen de republiek. Zo lang als de Chinezen hun houding niet weten te bepalen zolang zullen zij ook moeilijkheden hebben in Indonesië. Wij kunnen niet toestaan, dat de „Chinese kwestie” in Indonesië door de Nederlanders uitgebuit wordt als propaganda-middel en als reden om hun verdere militaire optreden te rechtvaardigen

„Masa Indonesia”

11 Augustus 1947

Onverantwoordelijke elementen.

In dien men wenst na te gaan wat de reden is geweest van het vernielen van Chinese eigendommen, dient men zich af te vragen welke factoren daartoe geleid hebben als ook wat er tegen gedaan moet worden. Dat deze dingen konden gebeuren betreuren ook wij ten zeerste, wij willen in geen geval deze foutieve daden goedpraten.

De republiek moet niet toestaan, dat on-
verantwoordelijke elementen eigenmachtig
optreden „uit naam van de republiek”. Aan
den andere kant heeft het republikeinse
gezags-apparaat door de Nederlandse mili-
taire maatregelen niet goed kunnen func-

tionèren. Waarmede niet gezegd 1B, dat de
republiek niet in ¹ staat is om vreemde
eigendommen te beschermen. Geenzins,
doch de Chinezen moeten beter begrip to-
nen voor onze moeilijkheden...J..

CHINEES-MALEIS

GEEN VERONTSCHULDIGING

„Keng Po” (Batavia) 9 Augustus 1947

De jongste redevoering van premier Amir
Sjarifoeddin was slechts een zeer zwakke
verdediging van de republikeinse wandaden m.b.t.
de Chinese levens en eigendommen. Amir zeide
alweer „dat de republiek lijf en goed van
buitenlanders waarborgt” en hij betreurde de
gebeurtenissen waarbij Chinezen het slachtoffer
zijn geworden. Doch over strenge maatregelen ter
voorkoming van een herhaling van dergelijke
gebeurtenissen werd met geen woord gerept.
Hieruit blijkt weer eens dat premier Sjarifoeddin
insteede van „the streng man” zeer zwak is en zoals
immer „met alle winden meewaait”. Twee jaren zijn
verlopen zonder dat het republikeinse leger
gezuiverd en gereorganiseerd werd, integendeel
corruptie en inefficiency vermeerderden er met de
dag. Dit vormt dan tevens de reden waarom het
republikeinse leger niet in staat is om een ordelijk
gevecht te leveren en zich slechts bezig weet te
houden met plunderingen en terroriseren van de
bevolking.....

„Sim Po” (Batavia)

11 Augustus 1947,

Wacht piet tot het te laat is.

Tot dusverre hebben de Chinezen in Indonesië
getracht hun veiligheid te behouden door een
grenzenloze toegevendheid t.o.v. de republiek. Zij
slikten tot dusverre alle beledigingen, tot zelfs de
grootste toe. Er is geen ander volk op aarde dat met
zo'n minachting behandeld is geworden als de
Chinezen in Indonesië. Daarom is thans \ de tijd
gekomen dat ze zich gereed maken om zich te
verdedigen en hun eer te red^ den. Te Batavia
hebben zich reeds .vele jongeren zich voor dik s
doel beschikbaar gesteld. Zij wachten slechts op een
„offi- ciele oproep” en op iemand die hen oefe-,
nen en leiden wil. Alle technische moeilijkheden zullen
echter zo spoedig mogelijk Worden overwonnen,
zodat het Batavia'se veiligheidscorps ook in de
bezette gebieden een handje kaf! helpen. De tijd
dringt tharis e, lke s e c o n d e v e r t r a ^
g i n g k a n e e n o n s c h u l d i
g m e n s e n l e v e n k o s t e n . .

VADERLANDSE PERS

ONTWIKKELING IN INDIE

Gooische Courant,

Het mag zo langzamerhand toch wel als duidelijk
worden beschouwd, dat het optreden van onze
troepen géén- zuiver strategische actie is, getuige
het feit, dat slechts ver uiteengelegren plaatsen
worden bezet, met ertussen grote gebieden, welke
onbezet blijven. Deze tactiek van enclave-vorming is
volgens een militaire woordvoerder in Den Haag
militair-technisch gesproken ten zeerste
onverantwoord, waarmede o.i. opnieuw wordt
aangetoond, dat het geen o o r l o g is, die
gevoerd wordt, doch alleen een actie om het normale
leven in de economisch van belang zijnde gebieden
te doen herleven. Schreef de correspondent van het
Vrije Volk, Ton van Beers, nog niet vorige ' week,
dat het feit, dat bij de troepen economische
adviseurs zijn, erop duidt, dat bij de opzet der
verschillende acties de economische belangen
zwaarder wegen dan de strategische?

Het is daarom zo te betreuren, dat van
communistiche zijde het tegendeel wórdt
gesuggereerd bijv. door te schrijven, dat Nederland
de oorlog voert als middeleeuwse

1 Aug. roofridders en dat plundering de oorlogs-
lasten moet dekken. En is het niet éven
droevig, dat de hooftredacteur van Het
Parool op een vergadering te Utrecht de
houding van onze regering meende té moe-
ten karakteriseren met het Duitse rijmpje:
„Hebt gij in broederschap geen zin, dan sla
ik je de hersens in”?

Het ware te wensen, dat deze Nederlandse
voorlichters eens deden, wat de New York Herald
Tribune heeft gedaan, namelijk het vragen van
aandacht óók voor het Nederlandse standpunt, en
zich niet uitsluitend scharen aan de zijde van hen,
die oorzaak zijn, dat tijdens het bestand ruim
honderd vijftig Nederlanders zijn gedood! En die
zich blijkbaar ook niet herinneren, dat onze
regering, vóór zij tot de dringend nodige actie
besloot, voortdurend contact heeft onderhouden met
de regeringen te Washington en Londen, zoals de
N.R.C. uit kennelijk goede bron weet te melden.

*

Het is bij de beoordeling van de feiten toch altijd
nog behoorlijk om de geschie-

denig van twee zijden te bezien. Wij vragen ons dan ook zo langzamerhand wèr af, welke de bedoelingen zijn van de lieden, die blijven voortgaan met ons volk voor te lichten in woord en geschrift, zoals zij dat tot heden hebben gedaan. De bewering van de heer P. Goedhart (Pieter 't Hoen) over de houding van Prof. Schermerhorn t.o.v. het besluit der regering tot actief ingrijpen in Indonesië is nu ook door Prof. S. zélf gedementeed, hetgeen toch wel een bedenkelijk licht werpt op de voorlichting, welke deze medewerker van Het Parool geeft.

Nu komt de kwestie in de Veiligheids

raad, waar ons land volgens mr. van Kleffens een sterke positie inneemt tegenover de Voor-Indische en Australische klachten. Volgens A.F.P. heeft mr. van Kleffens nogmaals verklaard, dat Nederland in Indonesië geen dienaren, maar deelgenoten wenst te vinden en de Ned. regering bereid is de huidige republikeinse regering te erkennen, zodra zij van haar kant bewijzen zal leveren, dat zij de bepalingen van de overeenkomst van Linggadjati respecteert, al was hij volgens hetzelfde persbureau ook van mening, dat deze regering niet de wil van het Indonesische volk vertegenwoordigt.

INDONESISCHE VRIJHEIDSTROEPEN IN BOTSING MET ANGLO-AMERIKAANS MONOPOLISME

Waarheid,

31 Juli, dat bijna twee jaar na de nederlaag van

Het Sowjet-Russische Weekblad „Nieuwe Tijden” toont aan, dat zowel Engeland als de V.S. schuldig zijn aan de gebeurtenissen in Indonesië. In het artikel wordt er op aangedrongen, dat de V.N. zich zullen bezig houden met de strijd aldaar, welke „een botsing tussen oude en nieuwe stromingen in het internationale leven” wordt genoemd.

Volgens het blad zou Nederland zich nooit in nieuwe koloniale avonturen hebben gewaagd, indien er geen Amerikaanse dollars achter stonden.

Verder bevat het blad een artikel van Olga Tsjetsjjetkna, een van de drie afgevaardigden van de Wereldbond van Democratische Jeugd, die onlangs een bezoek heeft gebracht aan Indonesië.

„Het enige Nederlandse in het Nederlandse leger”, aldus schrijfster, „zijn de soldaten. Al het overige (tanks, geweren, automatische wapenen, zelfs uitrusting) is Engels en Amerikaans. De Truman-doctrine en de Britse geld- en industriemagnaten zijn er als een koekoek op belust het nets van een ander te bezetten.

De tragedie van het Indonesische volk,

de Japanse aanvaller gedwongen is met de wapens in de hand op te komen voor het recht van zijn onafhankelijk nationaal bestaan, is hierin gelegen, dat zijn belangen in botsing zijn gekomen met de expansie van het monopolistische kapitaal.

N.Y. Herald Tribune bevestigt de Russische opvatting

De juistheid van dffe opvatting van „Nieuwe Tijden” wordt onderstreept door een artikel in de New York Herald Tribune, waarin gezegd wordt, dat het Nederlandse optreden door een „groot deel van de bevolking van Java en Sumatra met vreugde” begroet wordt. De Nederlanders zullen binnenkort heel Java in handen hebben, aldus hoopt het blad. Indien zij na de herovering van de macht op Java de machinegeweren neerleggen en hun belofte van zelfbestuur nakomen, zouden zij de hoogste lof verdienen. Hieruit blijkt dus, dat Amerika officieel geen oppositie voert tegen de Nederlandse acties. Trouwens de Amerikaanse schepen zijn al op weg om de producten van Java op te halen.

WIE SCHOND LINGGADJATI?

Vrij Nederland

26 Juli

Na de foevijding traden Raden Mas Setyadjit Soegondo als Indonesiër en Mi*. Th. A. Fruin als Nederlander op als leden van de redactieraad van „Vrij Nederland” voor zaken Indonesië betreffende. Beide redacteuren werkten reeds in de verzetsstrijd mee aan het illegale „Vrij Nederland”. Setyadjit leerde anderhalf jaar geleden naar zijn vaderland terug om daar tenslotte als vice-premier in het kabinet Sjarifoedin zijn uiterste krachten te geven aan het tot stand brengen van een eerlijk accord met Nederland. Ook Mr. Fruin, voor de oorlog president van de algemene Volkscredietbank in Indonesië, vertoefde na de oorlog geruime tijd aldaar. Nu het c om tact met onze vriend Setyadjit verbroken is, zijn wij dankbaar op dit ogenblik het oordeel van Mr. Fruin te kunnen doorgeven.

Door de Nederlandse en Indische regeringen wordt de thans ontketende strijd

voorgesteld als onvermijdelijk, omdat de republiek Indonesia het vrijwillig door

haar aangegarie accoord van Linggadjati niet wilde naleven, evenn^in als het militaire bestand. Deze voorstelling van zaken is misleidend; in werkelijkheid heeft de republiek slechts één onderdeel van de Ne-, derlandse eisen van 27 Mei j.1. niet aanvaard, dat van de federale gendarmerie.

Deze Nederlandse eis berust niet op Linggadjati maar is er mee in strijd, Lingga- djati erkent de republiek uitdrukkelijk als de feitelijke gezagdraagster op Java en Su- matra. De politionele functie is een essentieel onderdeel van de feitelijke macht en berust dus volgens Linggadjati bij de regering der republiek.

Dat wat Nederland thans doet: zélf eigenmachtig „de orde en rust herstellen” binnen het gebied der republiek, had het zich voorbehouden in zijn voorstel van 19 Mei 1946, waarvan artikel 3 bepaalde dat, -indien de republiek tekort schoot in het herstel en de handhaving van recht en orde, de bescherming van persoon en goed en de invrijheidstelling van de geïnterneerden, de organen der Nederlandse regering daarin zouden voorzien. Maar van een dergelijke vrijbrief aan Nederland heeft de republiek niet willen weten. Zij stelde in plaats daarvan op 19 Juni 1946 voor, dat geschillen aan arbitrage zouden worden onderworpen.

In het accoord van Linggadjati is de door jtfederland gewenste volmacht niet, de door de republiek voorgestelde arbitrageclausule wel opgenomen.

Het totaal der Nederlandse eisen van en na 27 Mei 1947 beoogt, de republiek in de overgangperiode tot aan de vestiging van de Verenigde Staten van Indonesië in eenzelfde positie te brengen als de facto tot de Nederlandse machtsfeer behorende Ma- linostaten d.w.z. tot een autonoom gebied binnen het Ned. Indische geheel, dat zijn interne zaken zelf regelt maar in aangelegenheden van algemeen Nederlands-Indische betekenis, in de eerste plaats op economisch terrein, afhankelijk is van een centrale interim-regering, waaraan de republiek op gelijke voet met de Malinosta- ten mag deelnemen maar waarin de Nederlandse gouverneur-generaal, zonder medezeggenschap van enig Indonesisch parlement, het uiteindelijk voor het zeggen heeft.

> Nergens in het accoord van Linggadjati is echter te lezen dat de republiek in de overgangperiode ook maar in enig opzicht in feite onder het Nederlandse of Ned.-Indische gezag zou terugkeren. De Nederlandse minister-president beroept zich daarvoor op de Nederlandse soevereiniteit. Maar die wordt in het accoord juist beperkt door de erkenning van het feitelijke gezag van de regering der republiek.

Een ander beroep is dat op artikel 15 van de overeenkomst van Linggadjati. Dit artikel is het enige waarin over de overgangperiode wordt gehandeld. Het verklaart dat, teneinde de Indische regering te hervormen op zodanige wijze, dat zij in haar samenstelling en werkwijze zo goed mogelijk aansluit op de erkenning van de republiek en op de onderworpen staatsrechtelijke structuur, de Nederlandse rege

ring bevorderen zal, dat aanstonds wettö- lijke maatregelen worden getroffen om, in afwachting van de totstandkoming van de Verenigde Staten van Indonesië en van de Nederlandse Unie, de staats- en volkenrechtelijke positie van het Koninkrijk der Nederlanden daarop te laten aansluiten.

De Nederlandse regering heeft nog zelfs geen begin gemaakt met het tptstandbren- gen van dergelijke wettelijke voorzieningen. En in plaats dat zij de . Indische regering aanpast aan de erkenning van¹ de republiek, wil zij de erkende feitelijke macht der republiek aanzienlijk beknotten ten bate van een door een Nederlandse G.G. beheerste Indische regering.

En de overtredingen van het militaire bestand? Het is inderdaad een betreuenswaardig feit, dat de vijandelijkheden over en weer nooit een einde hebben genomen. De Indonesische overtredingen waren het talrijkst. Maar zij waren speldepikken, die de militaire situatie niet wijzigden. De .Nederlanders daarentegen hebben sinds 14 October 1946 de door hen bezette gebieden op Java en Sumatra overal en belangrijk uitgebreid.

Waar het in deze kwestie echter om draait is, dat een werkelijk en blijvend staken der vijandelijkheden slechts mogelijk was in combinatie met een politiek ac- cobrd, dat samenwerking stelde in plaats van strijd en eegt einde maakte aan het bestaande wantrouwen. Linggadjati, had dat accoord moeten zijn, maar is als zodanig een mislukking gebleken, omdat partijen het verschillend uitlegden en vooral omdat Nederland voortging met het zenden van troepen en zijn soldaten opvoedde in vijandschap tegen de republiek, opdat zij ook innerlijk te allen tijde bereid zouden zijn, gewapenderhand tegen de republiek op te treden. Linggadjati bepaalde dat aanstonds na het totstandkomen der overeenkomst beide partijen zouden overgaan tot vermindering van troepensterkte. Minister Jonkman verklaarde dat daarvoor gelezen moest worden: „zo spoedig mogelijk” en maakte daarvan in de praktijk: „voorlopig geen vermindering maar vermeerdering”. De Indonesiërs bleven zich daardoor bedreigd gevoelen. Zij vreesden dat straks Nederland de weg van het overleg en de vrijwillige samenwerking zou verlaten voor die van geweld of bedreiging van geweld. En daarom moesten zij ook hunnerzijds de strijdgeest hunner troepen hoog houden. Hun vrees is maar al te zeer bewaarheid.

Sinds 27 Mei 1947 tracht Nederland, op het toppunt van zijn militaire rfhacht, door bedreiging eerst en dan door werkelijk geweld, eenzijdig zijn wil, zijn interpretatie van Linggadjati aan de republiek op te leggen. Het in de overeenkomst voor geschillen tijdens de overgangstijd aangewezen middel van arbitrage verwerpt het, de door het buitenland herhaaldelijk aangeboden bemiddeling wijst het van de hand. Ondanks alle kleinere en grotere be- standsovertredingen der Indonesiërs is Nederland de werkelijke, de grote schender van Linggadjati geworden. Th, A. Fruin.

BRITS EMBARGO OP OORLOGSMATERIAAL

Nw. Rott. Courant 31 Juli

Londen, 30 Juli. De wind begint te draaien. Een week geleden gaf Bevin in het Lagerhuis nog duidelijk te verstaan, dat hij niet van zins was de Nederlandse regering actief tegen te werken door toe te geven aan het verzoek van sommigen van zijn partijgenoten om een embargo op zendingen van Brits oorlogstuig naar Indonesië. Vandaag heeft hy tot driemaal toe herhaald dat dit embargo thans een feit is geworden.

„Zijner Majesteits regering”, zeide hij in antwoord op een vraag van Driberg, „heeft een verbod uitgevaardigd om de verzending van oorlogsmateriaal van Singapore en andere Britse gebiedsdelen in het Verre Oosten naar Ned.-Indië voor te bereiden en ook verscheping van oorlogsmateriaal bestemd voor Nederlands-Indië uit dit land verboden”.

In antwoord op een andere vraag heeft hij hier nog aan toegevoegd „dat Z.M. regering alle militaire bevoorrading en faciliteiten voor de Ned. Indische autoriteiten van het Verre Oosten uit had opgeschort”.

INVLOED VAN DE REACTIES DER BRITSE PERS

Deze maatregelen zullen echter geen invloed hebben op de 'opleiding van Nederlandse militairen in Engeland. Gevraagd hoeveel man Nederlands vloot- en legerpersoneel op het ogenblik nog in Engeland aanwezig was voor militaire opleiding en of maatregelen zouden worden genomen om deze opleiding, in' afwachting van de staking der vijandelijkheden in Indonesië, stop te zetten, antwoordde de minister dat van zodanige maatregelen geen sprake kon zijn. „Per slot van rekening”, zeide hij onder luide bijval van de conservatieve oppositie, „was Nederland door de Duitsers onder de voet gelopen; wij hebben de plechtige verplichting -op ons genomen het Nederlandse leger, dat in de oorlog vernietigd was, weer opnieuw uit te rusten.” Hij had wel het recht de Nederlandse regering erop te wijzen dat Engeland dit niet deed om Nederland in staat te stellen oorlog tegen de Indonesiërs te voeren, maar meer dan dat kon hij niet doen.

De mededeling, dat Engeland dus toch van zijn ongenoegen over het beleid van de Nederlandse regering gaat doen blijken, werd door beide kanten van het Lagerhuis in stilte ontvangen. De linkervleugel van de arbeiderspartij, die van het eerste ogenblik af zulk een optreden heeft verlangd, was er blijkbaar voor het ogenblik geheel door bevredigd. Behalve de vraag inzake de opleiding van de reeds in Engeland aanwezige Nederlandse troepen, werden nl. geen supplementaire vragen van enig belang gesteld. Wat de gevoelens van de conservatieve partij waren, valt niet te zeggen, maar als zij er al enige gevoelens op na houdt, dan heeft zij daar vandaag niets van laten merken. Haar enige interventie bestond uit een vraag van Eden of hij goed begrepen had, dat het Britse aanbod van goede diensten nog steeds open bleef, waarop door Bevin in bevestigende zin werd geantwoord. Voor het overige verklaarde Bevin nog in antwoord op enige andere

vragen, dat hij onvoldoende informaties had; om te kunnen voldoen aan het hem gedaan verzoek een overzicht van de militaire situatie in Indië te geven; dat er niets nieuws te melden was over de Nederlandse reactie op het aanbod van goede diensten; dat hij overleg bleef plegen met geïnteresseerde kringen, waaronder de Verenigde Staten over andere mogelijke maatregelen om da vrede in Indië te herstellen, maar dat hij ook daaromtrent niets nieuws te vertellen had; dat de Nederlandse regering haar bereidheid had uitgesproken mede te werken aan de voorziening van geneesmiddelen voor de Indonesische strijdkrachten; en dat Voor-Indië weliswaar volkomen gerechtigd was het geval aan de Ver. Naties voor te leggen, maar dat Engeland niet, zoals een van zijn Interpellanten had verlangd, een initiatief in deze had kunnen nemen, omdat bij een oplossing door bemiddeling men niet tegelijkertijd met de twee methoden van bemiddeling en behandeling door de Ver. Naties kon werken.

Vraagt men nu, waarom Bevin, na verleden week te hebben verklaard dat hij „niet met dreigementen wilde wekken” thans toch besloten heeft in te grijpen, dan zijn daarop een aantal verschillende antwoorden te geven. Ten eerste is, zoals in de laatste dagen reeds herhaaldelijk is gemeld, de reactie van de Britse pers op het gebeurde in Indonesië voor de Nederlandse zaak niet bepaald gunstig geweest. Dat heeft ongetwijfeld ook doorgewerkt in parlementaire kringen, en, misschien veel belangrijker, in de vakbeweging. Ten tweede, hebben de communisten, die in de vakbeweging een heel wat grotere rol spelen dan in het parlement, er geen gras over laten groeien een groot misbaar te maken over „Engelands medeplichtigheid” aan het bloedvergieten in Indonesië, waarbij zij zich beriepen op de leveranties van Brits oorlogstuig aan de Nederlandse en Ned. Indische regering. In het bijzonder hebben zij in hun orgaan Daily Worker de aandacht erop gevestigd, dat op het ogenblik In Southampton een Nederlands vrachtschip, de Sapparoa, met Engels oorlogsmateriaal ¹

wordt geladen, hetgeen volgens dit blad reeds tot protestvergaderingen van de havenarbeiders aanleiding heeft gegeven. Weliswaar had het plaatselijk comité van de betreffende vakvereniging de leden geadviseerd om in afwachting van de resultaten van de onderhandelingen het werk voort te zetten. Onderhandelingen met wie? Men zal de flink wel niet vermissen, wanneer men de veronderstelling oppert, dat er over deze kwestie contact is geweest tussen de vakvereniging en Whitehall, en dat de Engelse regering, mede op grond van de overweging, dat de gevreesde communisten de wind uit de zeilen moest worden genomen, er toe besloten heeft achter hun schuitje aan te zwemmen. Tenslotte is er enige reden te geloven dat het besluit tot een embargo op de verscheping van Engels oorlogsmateriaal, ook is ingegeven door de hoop, dat men daarmee een groter kwaad, de voorlegging van de Indonesische kwestie aan de Ver. Naties, zou kunnen voorkomen. Als deze overweging inderdaad een rol heeft gespeeld, dan is zij wel verkeerd uitgekomen. Noch Nehroe, noch Evatt hebben zich immers door de nieuwe stap van de Engelse regering van hun voornemen laten afbrengen. Het besluit schijnt daarvoor ook wel wat laat tot stand te zijn gekomen. Den Haag werd er gisteren in de middag van in kennis gesteld en uw correspondent werd gistermiddag te verstaan gegeven dat er geen aanleiding was een koerswijziging te verwachten

Wat *not* betreft het effect van de nieuwe Engelse maatregel, schijnt er vooralsnog geen aanleiding te zijn dit geval al te tragisch op te nemen. Moreel blijft het een

onaangename zaak. Nederland wordt hierdoor immers, althans bij implicatie, aart de schandpaal gesteld. Materieel zal het waarschijnlijk de eerstkomende week niet al te veel verschil maken. Men moet immers aannemen, dat de Nederlandse regering niet met machtsmiddelen is begonnen te werken, voordat zij voldoende van die middelen had verzameld om het althans enige tijd te kunnen uitzingen, temeer omdat Londen ook vóór het wapengeweld in Indonesië kwam, weleens heeft laten doorschemeren, dat het in zo'n geval gedwongen zou kunnen worden een embargo op de verscheping van Brits oorlogstuig uit te vaardigen. Tenslotte mag niet over het hoofd worden gezien dat het huidige embargo op de letter beschouwd niet van toepassing is op militaire leveranties, die voor de wederopbouw van het Nederlandse militaire apparaat in Nederland zijn bedoeld.

Zoals te verwachten was, heeft het incident met het vliegtuig, dat door twee Nederlandse jagers zou zijn neergeschoten, en waarbij verscheidene Engelsen werden gedood, hier veel opzien gewekt. De Nederlandse autoriteiten mogen hiervoor, indien de berichten op dit stuk juist zouden zijn, formeel en juridisch generlei blaam treffen, maar wanneer er Britten worden neergeschoten, en dat nog wel een bemanning van wat men hier een „mercy plane” noemt, dan reageren hun landgenoten al even weinig formeel en juridisch als wij of enig ander volk in zo'n geval gouden doen. Vandaar dat ik dit bericht moge besluiten zoals ik het begonnen ben: De wind begint te draaien en hij draait voor het gebruik althans niet de goede kant uit.

OMDAT IK NEDERLANDER BEN

door H.M. van Randwijk

Vrij Nederland

26 Juli

“Toen op Zondag, 20 Juli, Nederland de oorlog begon tegen de volken van Java en Sumatra (een „politieele actie” met tanks en vliegtuigen IS een oorlog! Waarom dit geheimheilig getwist over een woord, als de zaak duidelijk is?) kwam, na de woorden van de minister-president, het Wilhelmus door de radio.

Toen drong onweerstaanbaar in mijn herinnering die even zonnige morgen van de tiende Mei 1940, toen Schiphol reeds brandde en tussen de alarmerende berichten van landende parachutisten de stem van onze Koningin klonk, gevolgd door het Wilhelmus.

Ik stond toen alleen in een oud gebouw in de binnenstad van Amsterdam. Toen het volkslied uitgespeeld was, ontdekte ik, hoe ik blootshoofd en met natte ogen had meegezongen.

Van dat ogenblik af was het Wilhelmus voor mij een nieuw lied geworden, of liever, het had zijn oude betekenis herregen

En daarom klonk op 20 Juli, de dag waar

op Nederland met tanks en bommen een ander volk te lijf ging, het Wilhelmus als een vloek!

Geen natie gebruikt zijn leuzen vrijblijvend. Toen de strijdende democratieën vrijheid en recht voor alle volken als hun oorlogsdoel verklaarden, drong deze blijde tijding ook tot Indonesië door. Een nieuwe hoop ging leven. Mannen, die om dezelfde vrijheid als wij stredden, plantten in Augustus 1945 hun eigen vrijheidsboom, toen hier te lande de jubel nog niet was verstomd

En nu nog, op het moment waarop reeds de kanonnen spreken, wil men ons, Nederlands volk, in deze het geweten en de daadkracht dodende atmosfeer dringen:

Een politieele actie, geen oorlog; een beperkt doel, geen volledige bezetting van de Republiek; wapengeweld ter uitvoering van het vriendschapsaccord; de oorlogsdrijvers hun zin gegeven om hun heerschappij te voorkomen!

De oppositie heeft gewonnen, heeft gewonnen in dubbele zin, omdat het gelukt is progressief Nederland als haar uitvoerders

te charteren Dat, wat in al zijn naaktheid voor ons en voor de wereld had moeten verschijnen, zien wij thans in het waas van morele tegenzin en vage goede bedoelingen. Alleen de Indonesiërs, die onder ons wapengeweld krepere, zi het zoals het is.

Wij weten dat het niet zonder risico is deze waarheid zo onverbloemd in het Nederland van vandaag te zeggen.

Twee jaren lang is het conflict tussen

Nederland en Indonesië hangende geweest. In die tijd zijn er vele artikelen geschreven en uitvoerige staatsstukken verschenen. Wie enigszins thuis is in de krantenwereld weet, dat de redacteurs steeds weer geneigd waren het nieuws over Indonesië te beperken, omdat de „lezers er beu van waren”. Hoeveel Nederlanders hebben de 17 punten van Linggadjadi gelezen, laat staan de toelichting van de Commissie-Generaal en de verklaring van Jonkman.

BUITENLANDSE PERS

ENGELAND

AUGURY FOR SPEED

The Times

Londen, 16 Juli

The talks in Paris have gone smoothly and therefore rapidly. It has taken only two days to set up the temporary organization which is to find and present the facts of Europe's economic plight for which Mr. Marshall has again appealed. The Committee for European Economic Cooperation, which has grown out of Mr. Bevin's initiative in going to Paris only a month ago and differs in no essential way from the proposal for which Mr. Bevin and M. Bidault tried so hard to win Mr. Molotov's approval, may be expected to start work within a few days' time. Friendly negotiation could scarcely be more efficient or encouraging. In this sober and businesslike manner the ground is now laid for the factual and objective estimate of needs and resources to which the Americans, before they hazard their credit once more upon the troubled economic seas of Europe, may lay an undisputed claim.

The sixteen delegates in Paris have created six committees. The first, upon which all of them are represented, is a central coordinating committee whose main object will be to steer the work of fact-finding and fact-presenting along the most efficient lines. A smaller executive committee of five delegates will then assist the work of four technical committees charged respectively with food and agriculture, iron and steel, fuel and power, and transport. The size of these technical committees is to vary between six and nine delegates. Great Britain and France, as befits the range of their interests, will sit on all the committees. Membership of the technical committees which are to do the real work of the new organization has been decided on a rough appreciation of convenience and expediency, countries with special interests being represented as nearly as possible in line with these interests. Little discussion seems to have been given to the actual method of work. In all probability the technical committees will circulate lists of questions to the sixteen participating countries, and this information, when fully collated and con-

densed, will form the backbone of the reply which committee will prepare for eventual presentation to the United States Government. The volume of discussion, indeed has been surprisingly small.....

The whole conference has been, "a good augury for speed in the heavy tasks to come."

The picture to emerge from the committee's work will not be a complete summary of Europe's needs and resources, because eastern Europe has preferred not to participate. The delegates have taken care to emphasize this, and to remind the absent that places are vacant for them if they care to change their minds. A provision in the establishment of the coordinating committee lays down that its membership may be increased if other European countries wish, after all, to join. Even on the subject of Germany, where the greatest pitfalls are undoubtedly to be found, the conference has struck its reassuring note. It is agreed that:

"any indication with regard to the development of German production shall conform to the decisions of the Council of Foreign Ministers and the control authorities."

This does not refer, of course, to decisions which the British and American authorities may take with regard to the raising of the permitted level of industry in their zone. It is widely known that this level will soon be raised... *

These preparations are being watched closely and sympathetically by opinion in the United States

Much indeed has been done already. Help from the United States has averted wretchedness and famine over wide areas of Europe, and tabled hard-pressed peoples to raise their heads again in hope for the future. If more must now be asked of the Americans, it is with the hope that Europe may pass from the eclipse in which her economy now languishes and achieve a new resplendence and a new understanding of her unity.

* Zie "How to get Germany back to work" In dit nummer.

HOW TO GET GERMANY BACK TO WORK

By R..H.C. Steed

The Dally Telegraph,

16 Juli

The fundamental reasons for the crisis facing Britain and the United States in their economically combined zone of Germany are the transference of the territories east of the Oder-Neisse line to Poland and the refusal of Russia to treat the whole of Germany as an economic unit, as laid down at Potsdam.

This left the British and American zones cut off from the eastern areas, which normally supplied them with the bulk of their grain and potatoes.

As a consequence the industrial areas were doomed to be a starving slum, perpetually dependent on relief on an enormous scale from the occupying Powers, unless a thriving export trade could be developed. This was not possible owing to the low level of industrial activity imposed on Germany by the victorious Powers and the removal of industrial plant as reparations.

With unlimited patience Britain and America waited until last July in the hope that Russia would at last agree to economic unity for Germany* with all that this implied for four-Power co-operation in the whole German problem.

When at last the decision was made for economic fusion of the British and American zones, doors were left wide open for Russia and France to join, and the patent anxiety not to give offence caused much hesitancy and delay in pressing forward with the plan.

The failure of the Moscow Conference finally convinced Britain and America that they must go forward energetically on their own. The Russian withdrawal from the Marshall plan conference in Paris on July 2, together with a dawning realisation of the magnitude of the crisis in the joint zone, confirmed that decision.

The decision having been taken, the programme of action necessary to implement it would appear to be on the lines set out below.

The level of industry is at present based on a steel-producing capacity of 7,500,000 tons, with a production limit of 5,800,000. This latter figure must be increased to 11,000,000.

With actual steel production in the Anglo-American zone now at about 2,000,000 tons a year owing to shortage of coal and transport, an increase of permitted capacity to 11,000,000 tons seems at first sight highly unreal.

Its great importance lies in the fact that it will enable final decisions to be made as to which works are to be dismantled for reparations and which spared and eventually put into production. This will end two and a half years of uncertainty.....

It is also essential to restore and guarantee the 1,550-calorie normal consumer ration.

Mr. Clinton Anderson, United States secretary of Agriculture, announced in Berlin on July 4 that there would be an increase in grain imports to ensure a minimum rate of 300,000 tons a month for 11 months, as compared with an average monthly rate of 200,000 tons for the previous 12 months.

This, he said, would be sufficient to maintain 1,550 calories.....

The increase may be expected to begin at the end of August or mid-September. Until then rations will remain around the 900-calorie level, to which they were reduced in March with such disastrous results.

The minimum needs of the Ruhr coal mines in electrical cables and equipment are estimated by British sources at £50,000,000. An American plan, which includes consumer goods and housing repairs for miners, sets a total figure of £75,000,000.

The immediate needs of agriculture in the joint zone in tractors, processing equipment, seeds, &c., are estimated at £75,000,000.

Even more urgent, to avert the threatened railway collapse in the autumn, are some thousands of wagons and hundreds of locomotives. Public utilities, such as power stations, worn out and unrepaired, also threaten to fail completely, and no replacements are available from German sources.

Consumer goods, now being supplied from outside to meet the needs of the "points" scheme for Ruhr miners, will be needed in great quantities if workers in other industries are to have any incentive to work? and clothes and boots in which they can work. Advances for raw materials will also be necessary on a large scale.

The total cost of such imports is unofficially estimated by British experts at from £500,000,000 to £1,000,000,000.

The greater part of the £250,000,000 with which Britain and America hoped eight months ago to bring Germany to a state of solvency in three years has already been dissipated, mainly in relief deliveries. The 3,600,000 tons of grain which Mr. Anderson has just promised as a minimum will cost over £100,000,000. Expenditure on fats and other foods will also be very considerable. Britain must share all this expense with America on a strict 50-50 basis.

The amount provided from German exports as a set-off to this figure, even, assuming a big increase in the summer and autumn over the figures for the first four months, can hardly exceed £30,000,000. This is £60,000,000 less than the target so optimistically set last December for this year's exports.

It is evident that Britain, with her own resources strained to the limit and her own needs often competing with Germany's, cannot meet her half-share of the total cost of rehabilitating the joint zone on the scale which has now become necessary.

The Continental countries have at least an equal stake with Britain in preventing chaos, unrest and disease in Germany. Their own stability and prosperity are even more bound up than are Britain's in the peaceful development of Germany's resources in the interests of Europe as a whole. When the Germans have repaid the costs of occupation, relief and economic rehabilitation, reparations deliveries out of current production would begin. Strict control and occupation would be maintained.

It is clearly unfair that Britain and America should shoulder the whole burden of German rehabilitation in their zones, so that neighbouring countries—including the wealthy neutrals, Switzerland and Sweden—could later step in and share the resulting business opportunities on an equal footing.

The solution of the German problem is inseparable from the solution of the whole

European economic problems, and operation on the lines of the Marshall Plan is the only way."

German imports and exports are planned to fit in with the resource. Needs of the other countries of Europe must be relaxed as currency and exchange problems are solved. A practical start in co-operation can be made by Germany's neighbours relieving her the 25,000 German railway trucks which they have failed to return to the Anglo-American zone. France, Russia, and Austria are among the main offenders. In this way the total of assistance needed to get the Germans back to work, will be much reduced, the pace of recovery will be quicker, and the prospects of a tolerable, though modest and industrious, future will not dissipate the hopelessness and apathy of the German people and secure genuine co-operation.

TUNISIA TO-DAY

The Times

London, 17 July

LATENT NATIONALIST FEELING From a correspondent lately in Tunisia Public life in Tunisia is dominated by the drought. Rainfalls last autumn were insufficient, and this spring they were disastrously few and short. While the cultivation of cereals in the north has been affected, it has come almost to a standstill in the Sahel (the eastern coastal belt) and in the south. The great olive plantations are also in serious danger, except in the region of Zarzis, in the extreme south, where rainfalls have been adequate. This is the fourth dry year in succession. The purchasing power of the land population is falling away, a number of business houses in Tunis have become insolvent, and unemployment is rising. The farmers in the north, mostly French colonists, have sent gifts of corn to the distressed areas, and the Government have set some projects of public works in motion; but these measures come late and are barely sufficient to relieve the suffering.

The authorities are blamed on all sides for having given preference, for many years, to the building of roads, instead of putting first things first and concentrating their efforts on irrigation and the preservation of rain-water. The roads of the country are, indeed, excellent and in a very good state of repair; but they run in many parts through vast tracts of desert which, if properly irrigated, might be producing abundantly. It is thus not difficult for nationalist and left-wing opinion to be eloquent on the failings of the French administration and never to grow tired of pointing out that under the Romans the country supported a population 10 times larger than to-day. What happened after the Romans left, and before the French arrived, is seldom discussed, nor is much

note taken of the improvements which have, in fact, been made during the last 50 years. 1/

The question of irrigation is not the only source of discontent. Another is to be found in the policy of employing Frenchmen in the lowest positions of public services. Post Office and railway clerks, Customs and police officers, way conductors, and the like are nearly all Frenchmen—to a large extent ex-service men—from France or from French North Africa; they receive a colonial bonus in addition to their salary, and irrespective of whether they are domiciled in France or in Tunisia itself. The small number of native officials (employees mainly in the Customs and postal services) receive the same bonus and salary, which makes these jobs all the more attractive and increases the pressure on them, particularly among those native Tunisians, growing more numerous every year, who have been through the French primary schools and who hold themselves well qualified to fill these positions.

The treatment Moncef Bey received—the hands of French and allied generals; when the country was liberated, and his deposition soon afterwards, still caused wide and deep resentment among the Muslim population, especially among the people of Tunis, who had a genuine affection for him. His cousin, Lamine Bey, succeeded Moncef Bey, who is living in forced retirement at Pau; but the people take every opportunity to manifest their loyalty to the exile, whom they regard as their rightful ruler, and the crowd turn their backs on the present Bey when he drives through the streets of Tunis. Moncef Bey was known to sympathize with the Destour, the nationalist party, and it is generally assumed that this was the real reason for his removal by General Giraud.

Nationalist feeling in Tunisia, taking the country as a whole, is perhaps more latent than acute. It is certainly more alive in the cities than it is in the countryside, and more in evidence in the north than in the south. Among North Africans, the Tunisians, in contrast to the Algerians and the Moroccans, have the reputation of being easy-going people who love their comfort and dislike trouble. Their discontents and quarrels with the administration centre around questions such as those mentioned above and economic and financial matters like export duties, trading licences, and taxes—rather than around the larger question of political independence.

At the same time, the intense religious movement in the country is tending to separate the Muslim community from association with European organizations and institutions. For instance, Muslims of French nationality are now nearly everywhere denied the right of burial in Muslim cemeteries. But many Muslims feel that the important political decisions are taken elsewhere, in Cairo and in Paris, and that in Tunisia they are playing the part of followers rather than of leaders in the world movement of Arab nationalism.

The nationalist movement is strongly supported by the Communist Party and its news-paper in Tunis, *L'Avenir*, which attacks French administrative, industrial, and agricultural undertakings on the grounds that they exploit the natural resources and the labour of the country in the interests of foreign capital. *L'Avenir* is printed in French, its circulation is small, and its direct influence on the Arabic-speaking population may not be great;

the Communist Party has, however, a considerable following among the Italian section of the working class; and since the end of the war the Arab nationalists have found allies within the Italian element of Tunisia who, although deprived of their backing from Rome, continue to seek their advantage in a community, independent from France.

The labour unions have formed two different organizations. One is for Muslims only and has a strong religious bias, the other is European in character and contains mainly Italian workers.

General Mast, the late Resident General, who was replaced by M. Mons in March this year, did much to restore French prestige, French rule, though criticised, is by no means altogether unpopular; one even quite frequently comes across men who sincerely profess feelings of friendliness and loyalty towards France and the French people, especially among those who spent their period of military service in France or were with the French fighting forces from 1943 to 1945. On the other hand, the great efforts of the French administration to propagate French language and thought by means of primary schools throughout the country—there are French, or Franco-Arab, schools in the smallest villages, and French is spoken everywhere—have resulted in raising a generation to whom the ideas of revolution, nationalism, liberty, and equality are familiar and who are apt to view the conditions of the present day in the light of the teachings of the nineteenth century. Nevertheless, a challenge to French rule in Tunisia could scarcely succeed without the backing of strong forces from outside the country.

THE UNDERGROUND ROAD TO PALESTINE

Daily Mall

London, 7 Juli

The racket on the road to Gehenna *

New York is a city of many rackets, but it has seen none worse than the racket behind the illegal immigration of Jews into Palestine, which has its headquarters here....s..

It batters on the ignorance and compassion of the charitable. It traffics in human misery, exploiting the bodies and souls of the most distressed people in Europe.

At one end of the villainy are the heartrending appeals which appear as full-page advertisements in the American newspapers for dollars to help the Jews of Europe into Palestine. At the other end are the Jews themselves—victims of Hitler, then of the war, and now of rapacious men who trade upon their misfortunes.

In between, many hands are dipped into the never-ending stream of cash from the American people, and more especially from the poor Jews of the New York tenements. These are the people whose dollar, five-dollar, and ten-dollar bills form the

bedrock of the funds collected by the American League for a Free Palestine.

But if one of these poor Jews, sending a dollar, imagines that he is giving a dollar's worth of help to a man, woman, or child of his own race and religion he is sadly mistaken.

It is difficult to assess accurately how much this dollar loses on its way between the donor and Palestine, but by the time the gangsters, the smart guys, and the bloodsuckers have had their cut it has probably shrunk to a dime.

That is the first fact the misguided donors to this "charitable appeal" should not forget. They are giving money to get Jews—illegally—into Palestine, but they are not getting Jews into Palestine.

What they are doing is to help blow up bridges or to shoot 18-year-old British soldiers in the back. They are also helping to murder their own co-religionists who are fighting the terrorists. One young Jew in Palestine has already been blown to pieces in helping to uncover an Irgun Zvai Leumi plot. They are sending trustful

Jewish families, not on a journey of Hope but on the road to Gehenna.

The taxpayers of America are also unwittingly subsidising this foul work. Since the incitements to murder in the full-page advertisements rank as "charitable appeals," donations are tax-free.

Let us analyse one of the more moderate appeals published by the American League for a Free Palestine in the New York Post of April 19, 1947.

It is headed: "Give Us the Money We'll Get Them There, and is signed by Ben Hecht, Louis Bromfield, and Will Rogers jun. One must suppose that these men do not realise they are lending their names to a false prospectus, but it is a fact that the appeal consists of a series of mis-statements and downright lies.

Lie No. 1

"It costs 250 dollars to move one concentration camp victim from Europe to Palestine."

That may be the total sum allotted by the fund for each Jewish man, woman, and child from Europe—but, according to my information, 50 dollars of it goes straight to the secret funds of the terrorist Irgun Zvai Leumi, and much of the rest gets into the hands of grasping middlemen.

Lie No. 2

"Last fortnight three ships landed with 2,000 Hebrews in Palestine."

The facts are these. One ship only was intercepted during that fortnight. She was the Galata, renamed the Shear Yashuv. She was intercepted by the Royal Navy on April 13, and her 1,600 passengers were transferred under escort to camps in Cyprus. Even this one ship did not sail

under the auspices of the American League The total number of Jews sent by thrf League to internment in Cyprus to date 5 94. These were intercepted in one littiü boat flamboyantly named the Ben Hech'*\$* formerly the Abril, last March. No shi?A has, in fact, got through since the Amer|l can fund began to collect dollars—fcst| what ? j L/ie No. 3 i

"We ask you now to give as much you can to help these abandoned people. L Your contribution in response to thê appeal will be used entirely and only fo<t this purpones. No deductions for admiii nistration or for advertising or foiiif anything but paying the cost of moving Hebrews from Europe to Palestine." fi Up in the corner is a notice in small type: "The entire cost of this advertise^ ment was defrayed by the America^ . League for a Free Palestine Inc." That if, the same body which issued the advertise^ ment—the body which exists on the dollai|: of the gullible and which gets a rebatg from^ the American Government.

How it is possible to run advertisement^ without paying for them, or to escape thi usual organising expenses, is not explained!

But, far more important, investigation! have uncovered the racket in the „helli. ships" which take the Jewish immigrants, to Palestine. Five mén are principally con-j ceraed in this ramp. They buy ships froril! each other and sell them to each other making a handsome profit on each transfi action. j

There is money in this game—big moneyrj
That is why the big boys are in it..... ^
* The Jewish place of burning, whichcl became a name for Hell. f'

MALAKKA

U.N.O. TAKES NO STAND

The Singapore Free Press 5 Augustus 1947

Intervention in Indonesia by the Security Council of the United Nations is having unexpected results. The outcome, after a discussion that may gain in interest as time goes on, was the passage of a resolution which called on the Netherlands Government and the Indonesian Republic to end hostilities and seek arbitration. The Dutch response has been quick. Dutch "police action" ended at midnight last night. Response by. the Republic may take some little time longer, for virtually no system of communication exists between the Republican Commander-in-Chief in Jogjakarta and his commanders in the field.

But the Republic is not likely to do less than order its trolyops to cease fire, and its guerilla leaders to end their resistance.

There is a considerable change, however, in the position which the Republican Government held on July 20, and its position after 15 days of fighting. Its effective control in Java has been limited to a relatively

small central area including Jogjakarta and Surakarta. It has virtually no pprts, and no communication between the scattered districts which the Dutch do not directly control. It has lost most of the best¹ plantation areas.

In Sumatra the Dutch now have the oil fields as well as the refineries, and much; of the plantation area in the north. So failing guerrilla operations, there is nothing; in the way of Dutch exploitation of Javanese, and Sumatra resources, and there can be no guerrilla operations unless the Republic chooses to ignore the Security Council's¹ resolution. The /immediate effect of the Security Council's intervention therefore is to consolidate the gains of Dutch police action. That was certainly not the Australian and Indian purpose, although it, is to be noted that when Russia proposed, that all troops be withdrawn to the positions they held on July 20, Australia voted against it. India, whose representative was present only as a guest, had no vote to cast

It looks as though Indonesia's friends would have done better to have listened to Mr. Bevin. When he was pressed in Parliament to place the Indonesian affair before the Security Council, the British Foreign Secretary said that thought had been given to that course, and it did not seem that action through the Security Council would be effective.

Mr. Bevin had in mind previous failures of the Council to act, either because of indecision or a wrecking veto. There was no veto this time, but there might have been had the council been pressed to proceed along the lines suggested in the original Australian resolution. Instead the Council passed a resolution which has considerable moral force, but no sense of compulsion.

The American amendment, which was carried, makes no attempt to apportion responsibility. It treats both parties alike—as it was bound to do unless there was first an enquiry into all the facts. The onus of ending hostile action consequently rests no less on the shoulders of the Republic than on the shoulders of the Dutch.

If, therefore, Republican guerrillas prove themselves less disciplined than Dutch regulars, or the Republican Government is less pleased with the results of Dutch police action than are the Dutch it is the Republicans who may find themselves in the dock.

Everything would appear to depend on the ability of the Security Council to secure acceptance of some form of arbitration. Its Friday resolution does no more than recommend arbitration. The action the Council has taken is not really action under Article 39 but an avoidance of it.

In doing this the Council was partly prompted by the statement of the American

representative that mediation had been offered by the United States, and accepted by the Netherlands subject to the qualification that police action must be completed first. After the Council meeting ended, however, it was discovered that the United States had not agreed to mediate, but had only offered her "good offices" to help bring the parties together. There is a considerable difference.

Finally, the cynic may reflect that, while the Security Council has preferred to shelve the all-important question of Indonesian sovereignty, the more angelic Economic and Social Council of the United States has invited the Republic to accept an associate membership.

All these things are¹ solid counterweights against the satisfaction that Dutch military action has ended. The Dutch are convinced that they have earned the gratitude of all Indonesians in the areas they have taken over, and that the setting up of new autonomous states in territory previously recognised to be under Republican administration does not offend the principles of the Linggadjati agreement.

This done, the Netherlands Government is ready to accept as a full partner in federal Indonesia a government which it assured the Security Council is corrupt, fascist in outlook and behaviour, a murderer of hostages, totalitarian and inefficient.

There is no guarantee of stability in that. If the Dutch are right, Linggadjati will never work. If they are wrong, then Indonesia needs help. The sensible and decent thing for the United Nations to do is to accept Holland's invitation to send a commission of enquiry without prejudice to what has been done, and let us have the facts.

BRITAIN FACES THE CRISIS

! The Straits Times Singapore, 6 Augustus

The debate on the state of the nation in the House of Commons has a profound significance not only for the people of the United Kingdom but for the whole British Empire and indeed for Western civilisation. Here in Malaya it is only within the last few days that the full gravity of the crisis in Great Britain has dawned upon the newspaper-reading public, but that is true of the public at Home too. In spite of warnings that Britain was living to a large extent on borrowed money, everybody has been practising the philosophy of Mr. Micawber that something will always turn up. The publication by the Labour Government of two White Papers this year on the economic position of Britain has not shaken the man-in-the-street out of his comfortable assumption that something was being done about it or would be done about it; and more recently the rosy mirage of a lake of millions and millions of American dollars has shimmered on the horizon, conjured up by premature excitement over

a paragraph in a speech at Harvard University which has been called "the Marshall plan". Even those in Britain who have been watching the withdrawals from the American loan, and who realised what the exhaustion of that loan would mean, have been putting off the unpleasant task of thinking out a fundamental national readjustment in the hope that more American dollars would be forthcoming.

It was not until last week-end that the last shreds of hope and illusion were torn away and the crisis was revealed to the people of Britain in all its starkness and urgency. What is behind this abrupt turn in the course which the British ship of state has been steering?.....

The answer is probably to be found in the knowledge that no American aid for Europe under the Marshall plan can now be looked for until next year—and is anything but a certainty then. In spite of the Paris conference of sixteen European countries having fixed Sept. 1 as the timelimit for completion of their joint programme of reconstruction, the United States

Congress has decided to hold no special autumn session and therefore will not meet again until January. By that time Congressmen will be more interested in the 1948 Presidential election than in the woes of Europe, and if they take as long to argue over the Marshall plan as they did over the loan to Britain and the Truman proposals for Greece and Turkey, it will be well into 1948 before the United States makes up its mind whether it is prepared to prime the pump of European recovery. Moreover, it is being increasingly emphasised by British writers themselves that the British People must not assume that they are necessarily at the top of the American priority list by virtue of war-time bonds. On the contrary, the U.S. Government at the moment appears to be more interested in restoring steel production in the Ruhr to its full pre-war capacity. In any event the American loan will be exhausted by the end of 1947, and Britain cannot wait until then to make ends meet.

It calls for no expert knowledge of finance or economics to understand the crisis in Britain today. Britain is living beyond her means to the extent of about £500 millions a year. That gap must be closed somehow or other. Drastic cuts will have to be made in what Britain buys from abroad, particularly American films, American tobacco, luxury foods and other non-essential imports, and petrol. At the same time, Britain will intensify her export drive. She will reduce the amount of her own production which she keeps for the home market; she will ask the coalminers to work longer hours; she will ask the trade unions to accept war-time direction of

labour from non-essential into essential Industries; and she may have to attack inflation by drawing¹ off the spending power of the people into a compulsory savings scheme. It is also clear that Britain can no longer afford to keep 1,300,000 men in the Services in peace-time, and a very large number of other workers making armaments for those forces. We may look for a reduction of Britain's forces in the Middle East and in Germany, and a general contraction in Imperial commitments. Agriculture will be intensified to make the British Isles feed their own inhabitants as far as possible, as they did during the war: and Britain will ask for revision of the non-discrimination clauses in the American loan agreement so as to enable her to buy more from Europe, the Dominions and the Colonies, and less from the dollar countries. Finally, Britain is likely to say that she cannot go on paying American dollars for food for the British zone in Germany»

All this means hard times for the British people. It means giving up all hopes of returning to the high standard of living of pre-war days, when Britain paid for her luxuries with the profits of investments all over the world. It means a plainer, simpler, more austere mode of life, and, in particular, it means heavy sacrifices by the middle and upper classes. The only alternative is for Britain to become a pensioner of America—and Britain has not yet lost her pride or self-respect. John Bull intends to stand on his own feet as he has always done, and to set an example to Europe in tackling reconstruction without holding out the beggar's bowl to Uncle Sam,

VER. STATEN

FRANCE, KEY NATION IN EUROPEANS' LINE-UP

The New York Times

6 Juli

It would be difficult to overestimate the importance of the diplomatic role which France is now playing in Europe. Following the rejection of the Marshall plan by Russia, which had been invited to the Paris talks on the initiative of France, Foreign Minister Bidault is now joining with Foreign Secretary Bevin of London in convoking a conference in Paris on July 12 of all the Old World nations to consider the offer of the United States Secretary of State to help European countries which will help themselves. Thereby Bidault and the Ramadier Government are acting in defiance of the French Communists. In a vote of confidence the French National Assembly on Friday night gave the Cabinet a vote of confidence, 331 to 247, with the Communists leading the opposition.

To realize what this means it must be recalled that for a year and a half successive French governments have stood on the fence in contests between Moscow, on the one hand, and Washington and London, on the other. This was due, of course, to the strength of the French Communists who, in several elections after the war, polled roughly 30 per cent of the popular vote, and have 30 per cent of the members of the National Assembly. They are, for the moment, not in the French Cabinet

If Foreign Minister Molotov of Russia has his way his warning will come true that the development of the Marshall plan would mean a divided Europe, although the making of that division originated in Moscow rather than in Washington. If the line between Eastern and Western Europe becomes more definitely drawn, it is at once apparent that the role of France looms larger than at any time since the war ended.

Naturally the success of Premier Rama-

dier and Foreign Minister Bidault in building up a strong western Europe will depend on the fate of the Cabinet in the Assembly. The Communists will fight the Marshall plan all the way, under the instructions from Moscow.—

In the fight of Ramadier to protect the franc he has been opposing wage rises, a move in which for some time the Communists cooperated, but recently they have swung in favor of the wage rise movement, a shift which resulted in their being put out of the Cabinet.

The Communists will be ever ready to take advantage of any other contest in the Assembly to put the Cabinet in a minority. Also it is not to be believed that the strength of the French Communists is measured alone by their votes in the Assembly. Through the hold they have on the labor unions they are capable of causing many strikes and of harming economic recovery on a large scale. Much of Eastern Europe, occupied by the Russians, may have to take orders from Moscow.....

Roughly speaking, it seems likely that most of the invited nations will attend with the exception of the countries which have to take orders from Russia.

It is interesting to note that Moscow is apparently using other weapons than simply the power of the Red troops in Eastern Europe. It is said in official quarters in the Ruhr will be so good in Russia this year that Moscow may be able to make grain shipments to other nations. This is obviously directed toward the Eastern European countries.

There are other and many indications that the success of Western Europe in working out a system under which its nations may help one another and thus turn to the United States for aid will in a political way accentuate the split in the Continent, for which Russia, in the first place, was responsible.....^J

Of course, the Russians saw in the Marshall plan something which might make nations in eastern Europe less dependent on them and that was the primary reason they tried to drown the plan. Now will arise the issue of whether Moscow will continue to delay ratifying the Hungarian, Rumanian, Bulgarian and Italian treaties, which have already been approved by Washington and London. Or whether Russia will further delay the making of a treaty with Austria. Delay will prolong the period of their occupation *

It has not been long since many observers saw a real danger of France going Communist. Perhaps that possibility, remote or not, hasn't been disposed of, but certainly something new is happening when France, with Britain, leads a movement, in defiance of Moscow, which may well have as a result the achievement of something Russia has fought so hard—the closer formation of a political Western Europe, independent of her influence.

With France, much can come out of the Paris Conference. Without her, nothing much could come out of it.

MILITAIRE ONDERWERPEN

FUTURE OF THE INDIAN ARMY

„London News“

June 7³

If the Indian Army is to be split up, so that it ceases to exist as we have known it, then it will pass away at the zenith of its glory. Never did its fame shine so brightly as in the Second World War. Never did it hold so high a place among the armies of the world. In the first world war it fought against Germans and Turks with great distinction.

In the Second World War Indian divisions serving in Africa, Italy, and Birma were ranked as among the finest in the world. In Africa, for example, the German Intelligence took particular note of the whereabouts of the 4th Indian Division on account of its hard fighting qualities and enterprise. More than one participant in the Italian campaign has expressed to me the opinion that the 8th Indian Division was the finest formation in Italy during the last stages. I do not know which of his division General Slim would put first, but the standard of his best would be very high.

And that record has been generally maintained in difficult circumstances since

the end of hostilities. The Indian Army has carried out some arduous and ungrateful tasks of occupation and policing outside its own country. What is even more striking is the manner in which it has, so far, withstood the grave dangers encompassing it inside India. Moreover, the Indian Army, by its cool and tactful conduct in the midst of furious riot, has prevented the outbreaks of murderous brutality from becoming more deadly and widespread than they actually have been. Had it failed, the conflagration might have become frightful. The credit for this state of affairs must go, in part, to the Commander-in-Chief, Field Marshall Auchinleck, one of the outstanding personalities in that fine office. A share must be accorded to the British officers and the traditions which they have assisted to implant, as well as to those Indian officers who have learned their military art and traditions from the British. Yet, however we assess the proportions, we must reserve some considerable share for the rank and file, for the Indian soldier himself, of many races.

The most acute problem now confronting the Indian Army is the effect of partition

upon it. The task of splitting up the Indian Army would be of peculiar difficulty, because races and religions are so intricately linked in its composition. A considerable majority of the infantry regiments are made of companies recruited from different races and different religions. The title of the regiment is not an index to its composition. A regiment of Sikhs may have a company or companies of another race. The Punjabi Mussulmans have in the past been looked upon as the backbone of the Army and provided the largest contingent to its fighting infantry, with the consequence that they are spread widely through it and that companies of them are to be found in regiments and battalions known by titles taken from Hindu races.

To divide such an army into two would therefore involve starting from the bottom up. A reorganisation, when it goes as far as withdrawing companies from a large number of regiments, must be a slow process. At the best, it would temporarily deprive the Indian Army of its combatant value by making it virtually unfit to take the field in strength.

I am not going to speculate to any great extent upon its final effect after the process had been completed, but it is generally believed that this would be unfavourable. The fact remains, however, that to the voices on both sides demanding that the separation should take place, there has been added, as I write, that of Mr. Jinnah, who has demanded that Pakistan should possess its own national army. And, as I have said, this would be a logical sequel to political partition. So far as I can gather, there is no immediate intention to carry it out, and I trust that the whole subject will be very carefully considered before the splitting is undertaken. Yet it seems safe to say that there will shortly be a sharp controversy over this matter, which involves far more than the future of the splendid Indian Army. I have touched upon the difficulties. Now it may be worth while to consider whether any possible alternative exists.

On the face of it, the obvious alternative is a federation for the purposes of defence between the two future States of Hindustan and Pakistan and probably also the Princes. This, however, would not be as simple a matter as might appear at first sight. In defence federations of the past the contingents of all States in the federation have commonly been kept together as national forces. With a force in which elements of the two main States are interwoven the situation would be different. Neither State would control its own contingent and orders could not be issued to the Army unless both States concurred in them. If we are to judge by the attitude of Congress and the Moslem League to one another at present there is only too much probability of disagreement between Hindustan and Pakistan on matters of defence. In these circumstances the Indian Army would become a bone of contention. Internal strife might be created in its own ranks, and all the dangers of which I have already spoken would arise in a form even

more acute. It is to be feared then that the choice is one between two evils, and that the best hope is to avoid the worst alternative. Yet if political rancour is not too great, it would be a bold and interesting experiment to maintain this fine Army intact.

There is another almost equally important problem, that of the officers. The late war saw a vast expansion of the number of Indian officers and a remarkable improvement in their efficiency and leadership. Yet field Marshall Auchinleck, who has always encouraged the new type of Indian officer, has more than once stated that of those coming forward for commissions a large proportion are unsuitable, and that the number of suitable candidates is inadequate. The older type with the Viceroy's commission is not always highly educated enough for modern warfare, and some of these fine men are rather old to start in the newer grade. And this applies to the junior officers up to company and squadron commander only. As regards senior officers, the situation is far worse still. Two or three young brigadiers of promise have recently visited this country, but in higher leadership and senior staffwork the Indian Army, deprived of its British officers, would be in a sorry case to-day and for a considerable time to come. The British authorities, having foreseen this difficulty, have made loyal and sincere efforts to provide for it, but there is still a great deal of leeway to be made up. Matters are not likely to be satisfactory in this respect until long after the new constitution has been thrashed out.

On the British side the number of officers is being diminished. Though some pronouncements on the subject have been made by Congress leaders, they have not been precise, and it is still doubtful to what extent either Hindustan or Pakistan would call upon British officers for advice and aid in organisation, administration, and training. It is no exaggeration to say that at present the machine would not work without them. And there is another point which I feel some diffidence about making, but which I cannot omit from a frank review. It concerns the relations between the Indian officers and their men. As a writer on military affairs I get a considerable amount of correspondence from soldiers. I have been shown several letters from subadar and even sepoy in India to retired British officers in this country, in which, while no complaint is made about the general efficiency of Indian officers, it is stated that some are less sympathetic and understanding than their British predecessors and less closely in touch with the rank and file. If those officers are to be successful, they must learn that material efficiency is not enough. The human element is also of high importance in leadership.

There may be a fierce test ahead. Northern India and, particularly, the Punjab and the North West Frontier Province have reached the edge of an abyss of chaos. It may be that the transfer of power will bring the warring leaders to a sense of their responsibility for the lives

and property of the people whom they claim to represent, but it seems over-optimistic to suppose that this will be the case. If they persist in their obstinacy and refusal to compromise they may bring about one of the most horrible tragedies of modern history, a disaster in which the country and the Army will be ruined together. It must be realised that rioting, though frequently very serious, has hitherto been to a large extent localised. Were it to spread over a large part of India it would certainly swamp both Army and police. Then there would be a conflict with all the characteristics of civil war in all districts where Hindu and Moslem found themselves in contact. In circumstances such as these the Indian Army could not preserve law and order and could not even preserve itself from dissolution. It would cease to exist.

It is necessary that the British forces in India should be preserved from becoming involved in such a disaster. It has not been the British' habit to shirk responsibility, but there is a case in which we have no right to incur it if that should involve risking our troops. The past, whatever its errors, cannot be relived, and it seems clear that there can be no turning back. If India's destinies lay in our hands it would be right that British troops, as well as the Indian Army, should swelter and suffer to prevent Indians from stabbing each other or burning each other in petrol.

Indian destinies, however, will no longer lie in our hands after the transfer of a year hence. Our first responsibility is thus to our own people. Yet if a break-up of the Indian Army should be one of the results of the transfer of power, then surely a Briton who has never seen India will feel that he is witnessing a tragedy.

25 INVENTIONS WANTED BY THE ARMY & NAVY

The New York Times

22 Juni

The National Inventors Council has released a list of twenty-five inventions wanted by the Army, Navy and Coast Guard. Here is the list:

(1) Soil-Solidifying Method—An emergency stabilization of soils, good for only a short time, must provide surfaces of great load-bearing capacity to greater depths (two to four feet) than has previously been practical.

(2) High-Voltage Rectifier Tube—Rectifier tubes are wanted to stand a peak inverse voltage of 10,000, 20,000, 30,000 ; 40,000 volts, requiring a filament current I of not over 100 milliamperes and capable of delivering approximately 300 microamperes. The tubes, which should be light in weight and of minimum size, are to be used to operate an electron tube yielding a bright image. A low-voltage, battery-vibrator type power supply is to be used.

(3) Low-Temperature Storage Battery—The military need is for storage batteries capable of operation at temperatures as low as 50°F with an efficiency sufficient to supply power from the smallest demand of portable infrared equipment to the heaviest of the largest engine self-starter.

(4) Low Horsepower Gas Turbine—The requirements are for a lightweight, variable-speed gas turbine of approximately 0.8 pounds per brake horsepower with a fuel consumption of less than one pound per brake horsepower hour and capable of utilizing low-grade fuels. Various sizes up to 200 horsepower are required. Immediate applications include use for operating water and petroleum pumps and electric power generators.

(5) Light-Weight Gasoline Engine—Low weight with high efficiency, long life, and ability to operate continuously in extreme temperatures with a minimum of

attention are the characteristics sought. Special applications include supplying power as low as 150 watts. All engines should operate with the least possible amount of noise and vibration.

(6) Fuels and Lubricants—The use of engineer equipment in areas of extreme temperatures presents new problems in the starting and operating of gasoline and Diesel engines. New types of fuels and lubricants which will allow normal starting and dependable operation of engines are the outstanding requirements. The use of additives for standard fuels and lubricants also requires study and development.

(7) Combination Plastic and Alloy—The use of plastics or combinations of metal alloys and plastics in the fabrication of bridge structural members, pontoons, and pneumatic floats would improve the speed and ease of erecting bridges. The decrease in weight of the unit would require less personnel for handling and increase the carrying capacity by decreasing dead weight. Suitable plastic landing mats to replace mats made of critical and more expensive metals are desired.

(8) Light Structural Metals—Lightweight, high-strength, non-corrosive structural metal alloys with low inflammability characteristics are wanted as substitutes for all engineering equipment now made of heavier metals, such as engine-generator sets, air compressors, pontoons, boats, and bridge, structural members.

(9) Dry Photographic Developer—A rapid method is wanted for the dry development of both negative and print, with a minimum of deterioration and discoloration. Equipment should be simple, rugged, durable, and adaptable to transport and operation in truck trailers.

(10) Prevention of Corrosion—The solution of the problem of fungi and corrosion prevention on all types of

material, particularly electric, 1 equipment, is of vital importance.

(11) Cold-Resisting Alloy—At temperatures below 25°F steel and aluminum fracture easily. An alloy or treatment is wanted to counteract this change occurring at low temperature.

(12) Standby Heaters—Under Arctic temperatures of—65°F, heaters of both the hot air and engine coolant type are a critical need.

(13) Transmissions—A new smooth power transmission is wanted with infinite variable speed control for railway equipment, including locomotive service up to 700 and 1,300 horsepower.

(14) Ship Draft Gauge—The Transportation Corps wants a draft gauge to provide accurate readings while the vessel is at sea.

(15) Roll Indicator—A recorder of the amplitude and period of rolling is needed to provide accurate information on the stability of vessels under various conditions of loading and while the vessel is under way at sea.

(16) Gliderborne Lifeboat—Gliderborne lifeboat is wanted which may be launched from water or land and towed by powered aircraft to the shipwrecked.

(17) Whistle for Diesel Ships—There is a need for a more effective air whistle on small Diesel-propelled vessels, especially *1 level in the engine room and pilot house on Western rivers. Because of a high noise of such vessels and unfavorable topographical features of the navigable inland waters, whistles are often not heard by approaching craft.

(18) Line-Throwing Gun—For use in rescue work or . towing where the firing of a line is required. Easily rigged gun or rocket equipment should not exceed 100 pounds in weight. The motor or projectile should not weigh more than twelve pounds and should have a radius of 1,200 feet with a twenty-one-thread (one-half inch diameter) hemp or manila line.

(19) Fog Detector—A device is wanted for an unattended lightvessel to start the fog signal when visibility has been reduced to the danger limit. The detector should not respond to ordinary fluctuations of light by day or night.

(20) Oil Burner Igniter—There is need for a cleaner, safer, more efficient and positive means than the use of present standard hand oil torch to light fuel burners on ship's boilers.

(21) Miniature Radio Sender—To be used on life-saving flotation equipment as an aid in locating the shipwrecked by means of a signal to aircraft and surface vessels.

(22) Fire Detector—There is an urgent need for a combustible gas alarm as a warning device against bilge explosions

on gasoline-enginepropelled boats.

(23) Light' Diesel—The Coast Guard wants a lightweight Diesel engine of eight to ten brake , horsepower at 3,000 r. p.m., weighing not over five pounds per brake horsepower to take the place of the gasoline of portable emergency fire pumps. Fuel consumption should be not more than five pounds per brake horsepower hour.

(24) Scale-Free Evaporator—For ship service distillation of boiler and drinking water. At present the output of evaporators falls off with the deposition of salt, scale and corrosion of metal.

(25) Amphibious Boat—To travel overland under its own power and to be able to enter the water at any point on the coast where rescue work is to be accomplished. Approximate dimension: Length, 36 feet; beam, 8 feet 6 inches: weight, approxi

mately 15,000 to 20,000 pounds. Machinery: Diesel engine approximately 150 brake horsepower Speed through water, ten knots; over land, forty-five to fifty, miles per hour.

Argus (Melbourne)

8 en 9 Juli 3

Australia to have 'Atomic' Carriers

The two new carriers being built in Britain for the Royal Australian Navy will be "atomic-age" warships.

Devices developed by scientists since the Bikini tests will be incorporated in the new carriers.

They will be about the same size as the 14,000-ton RN carrier Theseus, one of Britain's most modern Light Fleet carriers, 694ft long. Her full complement is about 900 men. The fught deck can accommodate 40 planes.

Navy authorities said yesterday that, it | would be at least 18 months before Australian crews could be trained to man the new vessels.

A fleet for the future

The fleet projected for the defence of Australia's approaches will not be large enough to be more than a component in an allied force in the event of a future war, but it is important that it should be an efficient, .up-to-date, and self-contained component.

Provision of two fleet aircraftcarriers, incorporating in their design thé lessons learned at Bikini, is essential to give balance to Australia's naval striking- force. However greatly the range of land-based bombers may be extended warships will still require carriers to provide them with an aerial "umbrella" of fighter planes.

This was one of the clearest lessons of the last war and it is a lesson which recent scientific developments have done nothing to invalidate.